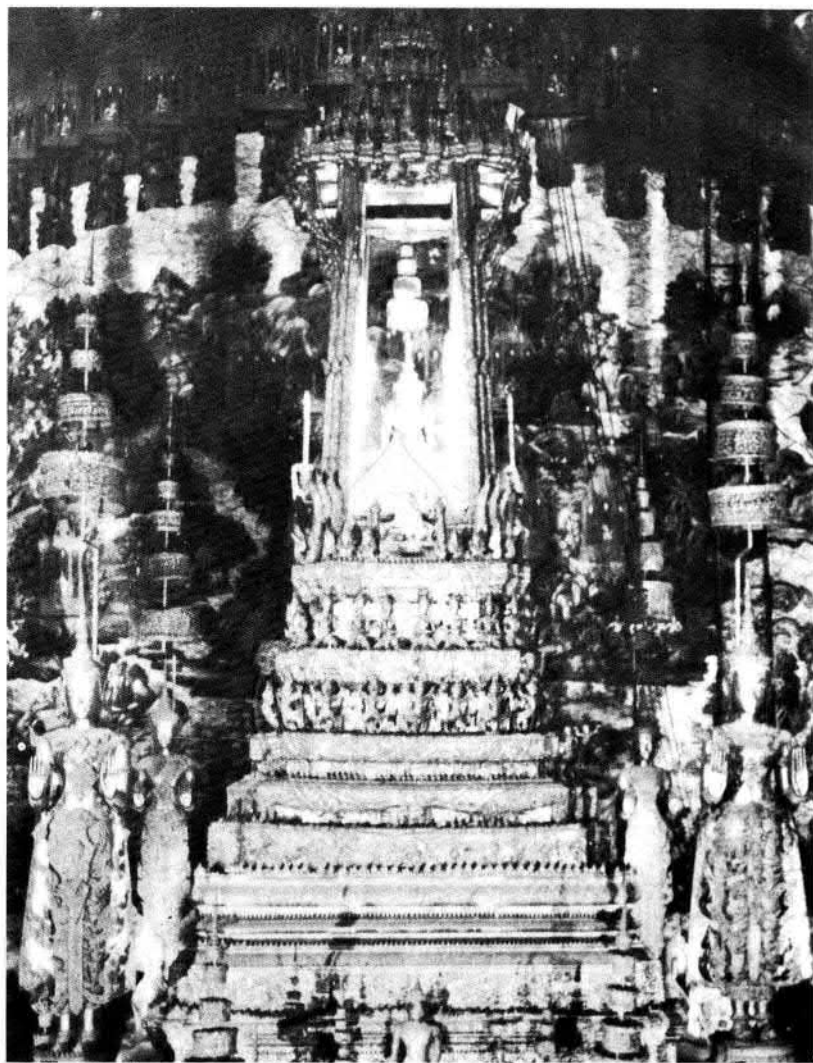

ឆ្នាំទី១០០ រីកចម្រើន ២៥២២

พระแก้วมรกตประดิษฐานภายในพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ทรงเครื่องฤดู

ที่มาของปก

“ความปิติกับชีวิตใหม่”

- ท้องฟ้าสีเทาแสดงถึงความเป็นกลางระหว่างความมืดและความสว่าง
- ความหวังของชีวิตใหม่มาร่วมกับแสงตะวัน

พระบรมรูปของสมเด็จพระบูรพมหากษัตริย์
ประดิษฐานภายในปราสาทพระเทพบิดร

เด็ก ๆ ต้องฝึกหัดอบรมทั้งกาย
ทั้งใจให้เข้มแข็ง เป็นระเบียบ และสุจริต
เพื่อประโยชน์ของคนในภายหน้า เพราะคน
ที่ไม่เข้มแข็ง ไม่สามารถควบคุมกายใจให้
อยู่ในระเบียบและความดี ยากนักที่จะได้
ประสบความสำเร็จและความเจริญอย่าง
แท้จริงในชีวิต.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน
วันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๒๖

กติธรรม

สำหรับวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2526

ผู้เฒ่าผู้น้อย

น้ำใจคอย

เคารพ

นบนับถือ

ซื่อตรง

จงรัก

ภักดีถือ

กตัญญู

กู้ช้อ

กตเวที.

เฝ้าขยัน

หมั่นเพียร

เรียนตามสั่ง

มีโอหัง

หัวรั้น

ดื้อดันรี

จนผู้ใหญ่

วางใจ

นิสัยดี

รักหน้าที่

รักศักดิ์

จักสุขเอย.

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม

คำขวัญของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2526

รู้หน้าที่ ขยัน ซื่อสัตย์
ประหยัด มีวินัย และคุณธรรม

พลเอก

(เปรม ติณสูลานนท์)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญ
ของ

ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2526

เด็กไทย ใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
ฝึกเครื่องวัดคุณธรรมของศาสนา
พึ่งตนเอง เคารพกฎ ออมเงินตรา
วินัยพา ชาติไทย ให้เจริญ

เกษม. ศิริสัมพันธ์

(นายเกษม ศิริสัมพันธ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กปี 2526
ของ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ความดี คือ พลัง
ไม่มีอะไรจะสกัดกั้นผลแห่งความดีได้
ขอให้เด็ก เยาวชน ทุกคน จงทำดี

(นายชวนทอง ภูผิวดือน)
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญ
ของ
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2526

เด็กทุกคนต่างก็เป็นสมาชิกของสังคม มีส่วนร่วมในความเป็นอยู่ของสังคม ดังนั้นจึงใคร่ขอให้ทุกคนได้ระลึกและตระหนักในหน้าที่ ขอให้ช่วยกันประกอบแต่กรรมดี และทำประโยชน์แก่สังคมเท่าที่สามารถจะกระทำได้

(นายสมาน แสงมลี)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

ในโอกาสที่มีการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2526 ซึ่งตรงกับวันเสาร์ที่ 8 มกราคม 2526 คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติได้มีมติให้จัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก 2526 ชื่อ “รุ่งอรุณ” ขึ้นเผยแพร่เช่นเดียวกับปีก่อน ๆ รายได้จากการจำหน่ายหนังสือนี้จะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการศึกษาของเด็ก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาทลงพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก 2526 สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อมเป็นล้นพ้น และระลึกในพระเมตตาคุณสมเด็จพระสังฆราชที่ได้ทรงพระกรุณาประทานพระคติธรรม ขอขอบคุณฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้มอบคำขวัญลงพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจแก่เด็ก ๆ ทุกคน และขอขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ผู้เขียนภาพประกอบ ตลอดจนทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดทำหนังสือเล่มนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก 2526 หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือวันเด็ก 2526 “รุ่งอรุณ” จะอำนวยประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านทั้งเด็กและผู้ใหญ่โดยทั่วกัน

(นายประศล ดันตวงศ์)

ประธานคณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก 2526

“การรักษาอิสรภาพและความเป็นไทยให้ดำรงมั่นคงยืนยาวไป ถือว่าเป็นกรณีกิจอันสำคัญสูงสุด นอกจากต้องอาศัยการบริหารประเทศที่ฉลาดสามารถ และสุจริตเป็นธรรมแล้ว ยังต้องอาศัยความร่วมมือสนับสนุนจากประชาชนทั้งประเทศด้วย คือประชาชนแต่ละคนจะต้องขวนขวายสร้างสรรค์ประโยชน์ และดำรงอยู่ในคุณธรรมอันสมควรแก่ฐานะของตนๆ คุณธรรมที่ทุกคนควรจะศึกษาและน้อมนำมาปฏิบัติมีอยู่สี่ประการ

ประการแรก คือการรักษาความสัจ ความจริงใจต่อตัวเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม

ประการที่สอง คือการรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัจ ความดีนั้น

ประการที่สาม คือการอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ประพฤติล่วงความสัจสุจริต ไม่ว่าด้วยเหตุประการใด

ประการที่สี่ คือการรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต
และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตน
เพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง

คุณธรรมสี่ประการนี้ ถ้าแต่ละคนพยายามปลูกฝังและ
บำรุงให้เจริญงอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศ
ชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับ-
ปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไปได้ดังประสงค์

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
ในพระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า
งานเฉลิมสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ ครบรอบ 200 ปี ณ พลับพลา
พิธีท้องสนามหลวง วันจันทร์ที่ 5 เมษายน พุทธศักราช 2525

สารบัญ
หนังสือวันเด็ก 2526 “รุ่งอรุณ”

พระราชดำรัสในพระราชพิธีบวงสรวง	1
สมเด็จพระบรมพมหากษัตริยาธิราชเจ้า	
พระราชดำรัสคุณธรรม 4 ประการ สุนท อมรวิวัฒน์	3
ลำไผ่ชวนคิด	สลวย โรจนสโรช 5
ทำอะไรได้ตามใจคือไทยแท้	คุณหญิงศรีนาก สุริยะ 6
วัยรุ่นสนทนา	สาลี สุขะปิ่นทะ 12
กจะกับเทวยานี	“กมลกร” 19
ความปลอดภัยในการใช้ไฟฟ้า	คณิต พุทธิรัตน์ 30
เด็กพิเศษ	สัญญา จัดตานนท์ 39
คิดไม่เป็น	สมพงษ์ พยุงกิจ 51
เกียรติประวัติของกริตติศักดิ์	รสา วงศ์ยังอยู่ 59
เห็นแต่ยาย	แม่น้มาส ขวลิต 67
เมื่อความฝันของตุ้มเป็นความจริง	วิชัย พาณิขย์สวย 71
พูด พูด พูด	ประพีร์ เทพธรรานนท์ 78
หมอนทองของแก้ว	สมใจ บุญอุรพิภิญโญ 87
เขวชนคนเด่น	96
แม่	ด.ญ. จันทิมา เกาเจริญ 98

พระราชดำรัส

คุณธรรม 4 ประการ

สุนทรม อมรวิวัฒน์

สายรุ้งสวาทาบอาบฟ้า
กลุ่มเมฆลอยขมลบมน

แสงแดดแจ่มจ้าเวหน
ผอญฝนจำขึ้นรินใจ

เปรียบคุณพระราชดำรัส
คุณธรรมคำจูงชาติไทย

ชี้ชัดประโยชน์ยิ่งใหญ่
ดำรงสืบไปเนิ่นนาน

เด็กเด็กทั้งหลายจงสดับ
คุณธรรมทั้งสี่ประการ

และรับใส่เกล้าสืบสาน
แนบแน่นดวงมานประจำ

หนึ่งคือรักษาความสัจ
แต่ที่เป็นประโยชน์เป็นธรรม

ประพฤติปฏิบัติเข้าคำ
น้อมนำฝักใจใฝ่จริง

สองคือรู้ซึ้งดวงจิต
มันตามความดีอ้างอิง

เว้นคิดคดโกงทุกสิ่ง
ตัดทั้งกิเลสลุ่มมอมเมา

สามคืออดทนอดกลั้น
ใครจักชักชวนรวนเรา

อดออมไม่หวั่นความเขลา
ยึดเอาสุจริตติดเตือน

สี่คือละเว้นความชั่ว
รังเกียจทุจริตบิดเบือน

สละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อเพื่อน
หมายเหมือนยึดถือข้อตรง

สังคมยังยืนอยู่ได้
ชาติจักต่อสู้อยู่คง

เพราะคนจิตใจสูงส่ง
เพราะคนประสงค์สัจจา

เด็กไทยแววทองของประเทศ จงเจตน์ใจภักดีรักษา
แสงธรรมส่องสี่ชั่ว สูงค่าสมคำจำไว้

ลำไต้ ชะเนตโต

สกลว โรจนธโรช

ปางหลังยังมีไผ่สาว
ถึงคราวพายุรุนแรง
พัดอ้าวไผ่สาวขึ้นแข็ง
ต้านแรงลมแกร่งแข็งทาน
หักกรืน โคนยืนหยัดหาญ
ไม่นานพานพังปรุพัง
ปลายยอดทอดห่างโคนนี้
เป็นทุ่งนงสงสัย

สับแตกสอกยาว
ยืนหยัดกวดแกว่ง
ส่วนปลายหักราน
หักสอกพอด

ปัญหาชวนคิดตัดใจ
เท่าไรจากโคนโคนลง
พราหมณ์คู่ปัดฮินดูผู้จง
ความเด่นเป็นปราชญ์วิชา
เชี่ยวชาญคณิตศาสตร์ต่อมา
สืบทอดกันมาเนิ่นนาน

หักลงตรงไหน
เจตน์ให้เรากง
ฝึกฝนปัญญา

ปัญหาเก่าไขโบราณ
ฝากไว้ให้ฝึกคิดเทอญ

สองพันพรรษกาล

ทำอะไรได้ตาม ใจไทยแท้

คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

คนไทยแท้ ควรจะทำแต่ในสิ่งที่ถูกที่ควร ต้องอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย มิใช่ทำอะไรได้ตามใจชอบทุกอย่าง

คนที่ตามใจตนเองอยู่เสมอ คือคนที่ไม่มีความอดทนที่จะรักษาระเบียบ วินัย หรือประเพณีอันดีงามได้ ถ้าคนไทยส่วนมากไม่มีความอดทนก็จะกลายเป็นชนชาติที่ไม่มีวินัย

ในอดีต คนไทยเคยถูกกล่าวหาว่า เป็นคนไม่มีวินัย ชนชาติที่กล่าวหา คือชนชาติขอม ซึ่งขณะนั้นมีความอำนาจและมีความเจริญมาก

เราทราบได้ว่า เขากล่าวหาเราเช่นนั้นเพราะมีหลักฐานเป็นภาพสลักอยู่บนแผ่นหินที่ระเบียงนครวัด ประเทศกัมพูชา

สาเหตุที่จะมีภาพคนไทยที่นครวัด มีความเป็นมา
ดังนี้

พระเจ้าสุริยวรมันที่ 2 ผู้ซึ่งครองราชย์ระหว่าง
พ.ศ. 1656-พ.ศ. 1693 มีพระประสงค์จะสร้างปราสาทหิน
สำหรับตั้งพระศพของพระเจ้าแผ่นดิน ปราสาทหินที่สร้าง
ขึ้นนี้ มีชื่อนครวัด

ที่นครวัดแห่งนี้ มีระเบียงภาพสลักบนแผ่นหินล้อม
รอบ 4 ด้าน แต่ละด้านสลักเป็นเรื่องราวต่าง ๆ เช่น เกี่ยว
กับศาสนา มีภาพนรก สวรรค์ เทพบุตร เทพธิดา บางส่วน
ก็เป็นภาพเกี่ยวกับวรรณคดีอินเดีย บางส่วนแสดงถึงความ
เป็นอยู่ของชนชาติขอม แสดงบุคคลอาชีพต่าง ๆ บางส่วน
แสดงถึงประวัติศาสตร์และเหตุการณ์สำคัญในรัชกาลของ
พระเจ้าสุริยวรมันที่ 2 เช่น การสวนสนามของกองทัพ
ขอม และกองทัพพันธมิตร

ในบรรดากองทัพพันธมิตร มีกองทัพไทยรวมอยู่
ด้วย ในขณะนั้นยังไม่มีอาณาจักรสุโขทัย คนไทยยังกระจัด
กระจายกันอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ แต่ละเมืองก็มีนักรบเป็น
หัวหน้า พลเมืองที่เป็นทหารก็คงจะมีความสามารถพอตัว
มิฉะนั้นขอมคงจะไม่ยกย่องเป็นพันธมิตร

คนไทยปัจจุบันนี้ เมื่อได้เห็นรูปภาพคนไทยจาก
สมุดภาพของนครวัด หรือได้ไปเห็นภาพบนแผ่นหินที่นคร
วัดด้วยตนเอง ส่วนมากจะตื่นตื่นเพราะเป็นภาพเก่าที่สุด

ที่แสดงถึงรูปร่าง และการแต่งกายของคนไทยในสมัยโบราณ คือ ท่อนบนสวมเสื้อแขนสั้น แต่ท่อนล่างมีผ้าพันรอบเอว เหมือนกระโปรงชาวสก็อต คาดเข็มขัดทั้งสายเล็ก ๆ เหมือนอุบะพวงมาลัยลงมารอบเอว มีเครื่องประดับบนผมเป็นกลีบเหมือนดอกจำปา แม่ทัพยืนสง่าบนหลังช้าง เสื้อผ้าและเครื่องประดับตั้งแต่ผม แขน และเอวสวยงามกว่ามาก คนไทยเห็นแล้วต่างก็ภูมิใจ

ในแถวพลทหารไทย ช่างสลักได้สอดแทรกอารมณ์ขันไว้ เขาสลักให้เห็นพลทหารไทยเอียงหน้ามาคุยกับเพื่อน บางคนยิ้มเป็นจันคล้ายกับกำลังหัวเราะ บางคนทำท่าเหมือนกระซิบ ผู้เขียนคำบรรยายภาพอธิบายว่า นายช่างต้องการให้เห็นความแตกต่างระหว่างทหารขอมผู้มีวินัยดี คือหันหน้าตรงไปทางเดียวกันหมด กับทหารไทยซึ่งเดินสบาย ๆ คุยกันบ้าง หัวเราะกันบ้าง

เราไม่มีหลักฐานว่า เมื่อคนไทยสมัยนั้นมาเห็นเข้าจะโกรธแค้นหรือไม่ เราไม่ทราบว่าทหารไทยไม่มีวินัยจริงหรือถูกใส่ความ แต่ถึงอย่างไรคนไทยก็คงต้องอดทน อดกลั้น เพราะเราเป็นชาติเล็ก ไม่มีอำนาจยิ่งใหญ่เช่นขอม นอกจากนี้แล้วไทยบางกลุ่มก็ยังคงอยู่ใต้อำนาจของขอม

คนไทยต้องอดทนอยู่ช้านาน ด้วยความรักชาติและศักดิ์ศรีของคนไทย ก็สามารถก่อตั้งอาณาจักรสุโขทัยเป็นอิสระขึ้น ตั้งแต่นั้นมา คนไทยก็สะสมกำลังทหาร ฝึกการ

ใช้อาวุธ มีกองทัพที่เข้มแข็งรักษามันเมือง และขยายอำนาจ
ครอบคลุมพื้นที่รอบด้านไปอย่างกว้างขวาง

ครั้นถึงสมัยพระรามาธิบดีที่ 1 (พระเจ้าอู่ทอง) ทรง
ตั้งราชอาณาจักรอีกแห่งหนึ่งที่กรุงศรีอยุธยา ทหารไทยมี
กำลังมาก ไม่เกรงกลัวขอมเช่นแต่ก่อน จึงสามารถไปได้
กัมพูชาถึงเมืองหลวง ขุนหลวงพะงั่ว ผู้ซึ่งครองเมืองสุพรรณ
บุรี และพระราเมศวร โอรสของพระเจ้าอู่ทอง คือแม่ทัพ
ไทยซึ่งตีเมืองหลวงของกัมพูชาได้ แต่เมื่อกองทัพไทยกลับ
มากรุงศรีอยุธยาระยะหนึ่ง กัมพูชาก็มีกำลังพอที่จะยกกอง
ทัพมาตีเมืองไทย ฝ่ายไทยก็ต้องยกกองทัพไปปราบปราม
อีก การรบดำเนินไปเช่นนี้จนถึงปลายรัชกาลสมเด็จพระ
ราเมศวร

ต่อมาภัยคุกคามพุ่งกันประมาณ 50 ปี ทางฝ่ายกัมพูชา
มีกำลังดีขึ้น พระเจ้าแผ่นดินไทย คือ เจ้าสามพระยา ต้อง
พระประสงค์จะปราบปรามกัมพูชาให้ราบคาบเพื่อยุติการ
รบซึ่งเกิดขึ้นบ่อย ๆ พระองค์จึงทรงนำกองทัพเสด็จกลับ
ไปตีเมืองหลวงของกัมพูชา เมื่อ พ.ศ. 1974

ในครั้งนี้ พระเจ้าแผ่นดินกัมพูชาพ่ายแพ้ ต้องหลบ
หนีทิ้งเมืองหลวง คือ นครธม

ตั้งแต่นั้นมา ปราสาท ราชวัง ศาสนสถานในนคร
ธม และนครวัด ก็ถูกทอดทิ้งเป็นเมืองร้าง ต้นไม้ใหญ่ขึ้น
ปกคลุมทั่วบริเวณเป็นอาณาเขตกว้างขวาง กลายเป็นป่าทึบ

ไม่มีใครได้เห็นนครธมและนครวัดเป็นเมืองที่มีแต่ชื่ออยู่ถึง 400 ปี

ครั้นถึง พ.ศ. 2403 (ตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว) มีนักโบราณคดีชาวฝรั่งเศสเดินทางไปสำรวจโบราณสถานในป่าลึก จึงพบเมืองร้างแห่งนี้ขึ้น ต่อจากนั้นมา นักประวัติศาสตร์ และนักโบราณคดี ชาวฝรั่งเศส ก็ให้ความสนใจศึกษา กันคว้า

รัฐบาลและสถาบันซึ่งให้ความสนใจก็ร่วมมือกันซ่อมแซมโบราณสถานแห่งนี้ จนมีสภาพดีพอสมควร ขำว่าการค้นพบเมืองโบราณก็กระจายไปในต่างประเทศ นักท่องเที่ยววนานาชาติก็สนใจเดินทางมาชมนครธม และนครวัดเป็นจำนวนมาก เพราะสถานที่แห่งนี้กลายเป็นสมบัติล้ำค่าของโลก

ทั้งนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ภาพสลักซึ่งรายรอบพระเบ็ญนครวัด จะต้องเป็นส่วนหนึ่งในรายการที่นักท่องเที่ยวจะต้องชมด้วย

เราคงจะไม่ต้องการให้ชนชาติต่าง ๆ ผู้มาพบเห็นภาพกองทัพไทยเหมาเอาว่า คนไทยในปัจจุบันนี้ คงจะมีนิสัยเช่นนั้น

การที่จะลบเลือนความรู้สึกของเขา ก็ย่อมขึ้นอยู่กับความประพฤติของคนไทยในปัจจุบัน

ชนชาติที่มีระเบียบวินัยดี จะเห็นได้ว่าพลเมืองจะ
เชื่อฟังคำขอร้อง ข้อย้ำ ที่ทำขึ้นเพื่อประโยชน์ของส่วน
รวม

นิสัยดังกล่าวนี้ ต้องปลูกฝังตั้งแต่เมื่อยังเป็นเด็ก
ในปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระ
บรมราโชวาทไว้หลายประการ มีอยู่ประการหนึ่ง คือ พระ
องค์ทรงสอนให้มีความอดทน คุณธรรมนี้จะช่วยให้เรา
สร้างนิสัยดีได้เป็นผลสำเร็จ การจะเป็นผู้มีวินัยดี ต้องมี
ความอดทน ยอมเสียสละความสะดวกสบายส่วนตัวเล็ก ๆ
น้อย ๆ เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของหมู่คณะ และ
บ้านเมือง

องค์ของมิตร

ความมีน้ำใจ — สะอาดต้งาม
— เพื่อแม่
— เด็ดเดี่ยว
— คงที่ในสุข และทุกข์

ความมีแก้ไข

ความกรุณาเมตตา

ความมีสัตย์

คุณสมบัติทั้งนี้ เป็นองค์ของมิตร

(จากหิโตปเทศ)

ตาลิ สุชะปิณทะ

“ข้าวผัดหนึ่งจาน” “ของฉันทันไหนใหญ่ราดหน้า ไม่
ใส่ผงชูรส” “ของฉันทันไหนใหญ่ น้ำ ใส่ผงชูรสด้วย” “ฉันทัน
ด้วย”

สมศรีสั่งอาหารเป็นคนสุดท้าย พร้อมกับหันไป
ถามเพื่อน ๆ “เครื่องดื่มล่ะ ใครจะเอาอะไร”

ทุกคนสั่งน้ำอัดลมต่าง ๆ กัน จินตนาคนเดียวสั่ง
น้ำแข็งเปล่า จึงถูกก่อนแคะจากเพื่อน ๆ

“จินตนาเขาอนามัยจัด อาหารเขาก็ไม่ใส่ผงชูรส
น้ำขวดเขาก็ไม่ดื่ม” “แถมลูกกวาด ลูกอม เขาก็ไม่กินนะ
เขากลับพันสวย ๆ ของเขาจะผุ” รัชนีเสริมทับ

เมื่อจินตนา ถูกก่อนแคะหนัก ๆ ก็เลยโต้ตอบ

“ก็ฉันไม่เห็นจะมีประโยชน์อะไรนี่นา เมื่อก่อนนั้น
ที่บ้านของฉันเวลาทำกับข้าวก็ชอบใส่ผงชูรสแยะ ๆ เพราะ
คุณพ่อชอบให้ใส่ บอกว่าทำให้อาหารอร่อยดี แต่เมื่อตอน

คุณพ่อไปดูงานที่อเมริกา เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว คุณพ่อรีบเขียนจดหมายมาเล่าให้ฟัง แล้วสั่งว่า ควรดื่มใส่ผงชูรสในอาหาร”

“ทำไมล่ะ คุณพ่อเล่าว่าอย่างไร” เพื่อน ๆ รีบซักเมื่อเห็นจินตนาหยุดคั่งน้ำตานานเกินไป

“คุณพ่อเล่าว่า ในระยะนั้นที่อเมริกาก็นิยมใส่ผงชูรสในอาหารกันมากเหมือนกัน อาหารสำเร็จรูปไม่ว่าจะเป็นอาหารกระป๋อง อาหารกล่อง ใส่ผงชูรสกันทั้งนั้น แม้แต่อาหารเด็กหรืออาหารทารกก็ใส่ จะได้กินอร่อย ๆ เลยมีสถาบันหนึ่งทำการทดลองกับหนู เขาเอาหนูมาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม เอาหนูทั้ง 2 กลุ่มนี้มาเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ๆ โดยให้อาหารเหมือนกัน แต่กลุ่มทดลองเขาเติมผงชูรสลงไป ในอาหารด้วย ประมาณเท่า ๆ กับที่เขียนไว้ที่ข้างกล่องอาหารเด็กสำเร็จรูปที่ขายอยู่ในท้องตลาด ปรากฏว่าเมื่อหนูทั้งสองกลุ่มค่อย ๆ โตขึ้นมา หนูกลุ่มทดลองที่กินอาหารใส่ผงชูรสค่อย ๆ อ้วนขึ้น ๆ และไม่ค่อยชน ชอบนั่งจุ่มปัก ผิดธรรมชาติของหนู ส่วนหนูกลุ่มควบคุมซึ่งกินอาหารไม่ใส่ผงชูรสจะเคลื่อนไหววิ่งไต่ตามธรรมชาติของหนู และไม่อ้วน พอ 6 เดือนต่อมา เขาก็เอาหนูกลุ่มที่กินอาหารใส่ผงชูรสซึ่งตัวอ้วน และชอบอยู่กับที่ ไปลองผ่าสมองดู ก็พบว่า สมองบางส่วนถูกทำลายไป เรื่องนี้เขาเอามาฉายให้

ดูทางทีวี ผู้คนเลยฮือฮากันใหญ่ คุณพ่อก็ได้ดูทีวีในตอนนั้นด้วย คุณพ่อเล่าว่า ที่ในอเมริกาเลยห้ามใส่ผงชูรสในอาหารเด็กนับแต่นั้นมา และที่บ้านฉันทุกคนก็เลยไม่กินผงชูรส นอกจากเวลาซื้ออาหารข้างนอกกิน แล้วห้ามไม่ทัน”

“แต่ฉันเคยอ่านหนังสือ เขาบอกว่าไม่เป็นอันตรายกับผู้ใหญ่นะ นอกจากคนที่กินแล้วแพ้อาจจะปากบวม เวียนศีรษะ ใจสั่นหรืออาการอื่น ๆ แต่อาการทางสมองยังไม่ปรากฏนะ” สมศักดิ์ซึ่งเป็นนักอ่านหนังสือกล่าวแย้ง

“ก็ไม่มีใครกล้าทดลองกับคนนี้จะ แต่เห็นว่ามี การทดลองกับลิงเหมือนกันแล้วว่าไม่มีอาการทางสมอง แต่สำหรับฉัน ๆ จะไม่เสี่ยง เพราะถึงไม่กินผงชูรสก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี้ ฉันก็ยังกินอาหารอร่อย เรื่องอะไรเราจะต้องเสี่ยงด้วย กินแล้วอาจจะทำให้สมองของเราเสื่อมไปบ้างก็ได้ ถ้ากินอยู่ทุกวัน ๆ ในเมื่อมันสามารถจะทำลายสมองของหนูได้ องค์กรอนามัยโลกยังแนะนำว่า ถ้ากินมาก ๆ เกิน 120 กรัม ต่อวัน ต่อน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัม ก็จะเป็นอันตราย คนทั่วไป หนัก 50 กิโลกรัม อย่างสมศรี กินวันละเกิน 2 ช้อนชา ก็จะเป็นอันตราย สู้เราไม่กินเสียเลย ไม่ดีกว่าหรือไม่เปลืองเงินด้วย” จินตนาแสดงความเห็น

“จริงด้วยนะ เออ แล้วทำไมเธอไม่กินน้ำอัดลมหรือน้ำชาวดละ จินตนา” ฤทัย ซึ่งนั่งฟังมานาน ชักขึ้นด้วยความสนใจ

“อ้าว น้ำขวด น้ำอัดลมก็เหมือนกัน ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร มีแต่น้ำผสมน้ำตาล ใสกรด ใสสี แต่งกลิ่น แต่งรส น้ำตาลทำให้อ้วน เพราะเกินความต้องการ กรดทำให้ฟันผุ น้ำขวดบางชนิดใส้แคฟีอิน กินแล้วติด อยากกินอีก กินมาก ๆ มีฤทธิ์กดประสาท แล้วแพงก็แพงเสียเงินโดยไม่จำเป็น” จินตนาหันมาตอบเพื่อน

“ฉันก็เห็นด้วยกับเธอนะจินตนา บางครั้งฉันยังคิดเลยไปถึงว่า ทำไมนะโรงเรียนถึงต้องขายน้ำอัดลมกันทั่วไปหมด เป็นการหัดให้นักเรียนฟุ่มเฟือย ทั้ง ๆ ที่โรงเรียนสอนให้เราประหยัด รัฐบาลก็ต้องการให้เราประหยัด โรงเรียนสอนให้เรากินอาหารที่เป็นประโยชน์ ถูกอนามัยในชั่วโมงสุขศึกษา แต่เอาน้ำอัดลมมาขายให้เรากินทำลายอนามัย ฉันไม่เข้าใจเลย” สมศักดิ์ คนช่างอ่านช่างคิด กล่าวขึ้น

“ฉันเข้าใจ” สมศรีรับที่จะได้แสดงวาทะกับเพื่อน ๆ “โรงเรียนต้องขายน้ำอัดลมเพื่อจะเอากำไรไปซื้ออุปกรณ์การสอนไงล่ะ มาเป็นประโยชน์ในการเรียนของพวกเรา แต่ฉันต้องชมความช่างคิดของเธอนะ สมศักดิ์”

“ก็จริงอย่างเธอว่า แต่คิดให้ดีนะ โรงเรียนได้เงินจากพวกเรามาซื้ออุปกรณ์การสอนหรือมาใช้จ่ายอื่น ๆ แต่ขณะเดียวกันก็สร้างบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมหรือเท่ากับฝึกให้เราสุรุ่ยสุร่าย กินของไม่ถูกอนามัย เป็นการสร้างความ

ขัดแย้งให้เกิดในความคิดของเราด้วย ฉันอยากให้อาจารย์
และผู้อำนวยการได้รับรู้ความคิดของพวกเราบ้างจัง” ฤทัย
คนช่างคิดอีกคนกล่าวเสริม

“เรื่องลูกกวาด ลูกอมก็เหมือนกัน มีแต่น้ำตาล กิน
มากก็อ้วน ฟันเสีย แล้วบางชนิดยังใส่ยาจุลาลิปตัสบ้าง ใส่
ยาแก้หวัดอื่น ๆ บ้าง กินบ่อย ๆ เข้าก็จะเกิดการชินยา ตอน
หลังพอเป็นหวัดเข้าก็จะรักษายาก คุณแม่ของฉันเป็นเภสัช-
กร คอยเตือนพวกเราว่า อย่าเป็นเหยื่อโฆษณา กันนั้ก”

“นันซี ฉันซึกจะคิดอย่างสมศักดิ์บ้างแล้ว เวลาวัน
เด็ก พวกผู้ใหญ่หรือพวกสังคมสงเคราะห์ทั้งหลาย เขา
ชอบเอาลูกกวาด ลูกอมมาแจกเด็ก ๆ ก็เท่ากับว่าเราของมี
พิษให้เด็ก คือให้เด็กติดความฟุ่มเฟือย กินของไม่มีประโยชน์
แล้วยังเป็นโทษ และต่อไปจะสร้างความขัดแย้งในใจของ
เด็ก โรงเรียนสอนให้กินของมีประโยชน์ ให้ประหยัด แต่
การปฏิบัติของผู้ใหญกลับสอนในสิ่งตรงข้าม” รัชนีกล่าว
อย่างใช้ความคิดตามเพื่อนบ้าง

“โอ้ย! ต่อไปนี้ ฉันจะพยายามปฏิบัติตัวอย่างจินตนา
กินอาหารไม่ใส่ผงชูรส กินน้ำแข็งเปล่าแทนน้ำขวด ไม่อม
ลูกกวาด จะได้ไม่อ้วน ฟันไม่เสีย แล้วประหยัดตามนโยบาย
รัฐบาล” สมศรีคนอ้วนกว่าเพื่อน แสดงความตั้งใจ

“ขอให้จริงสักรายเถอะนะ” เพื่อน ๆ ร้องขึ้นพร้อม ๆ
กัน

“เออ นี่ เปลี่ยนเรื่องนะ ใครรู้สึกอย่างไรบ้าง เมื่อเข้าตอนเช้าแถวหน้าเสาธง แล้วผู้อำนวยการให้รางวัลและกล่าวชมเชย นายเทพ นักเรียนชั้น ม. 1 ว่าเป็นคนซื่อสัตย์ เก็บแหวนเพชรได้แล้วเอาไปคืนเจ้าของ จนเจ้าของเขียนจดหมายชมเชยมาที่โรงเรียนนะ” สมศักดิ์เปลี่ยนเรื่องสนทนา

“ฉันปลื้มใจ และรู้สึกภูมิใจแทนเทพ ผู้อำนวยการก็รู้สึกชื่นชมยินดี ของรางวัลอะไรนะใครรู้บ้าง” รัชนีถาม

“ไม่รู้ซี แต่ฉันกลับรู้สึกซาบซึ้งตอนที่ผู้อำนวยการถามเขาว่า เขารู้สึกยินดีไหมที่ได้รับรางวัลต่อหน้าเพื่อนทั้งโรงเรียนแล้วเพื่อน ๆ ก็ตบมือให้เกียรติเขา เขากลับตอบว่าเขารู้สึกเฉย ๆ ไม่ยินดีที่ได้รางวัล แต่ยินดีที่ตัวเองซื่อสัตย์ ไม่อยากได้ของ ๆ คนอื่น และช่วยให้คนอื่นคลายทุกข์ ฉันรู้สึกถูกใจและซึ้งจริง ๆ ที่ผู้อำนวยการสรุปว่า เทพเป็นคนดีจริง ๆ เป็นตัวอย่างของคนที่ดี ทำความดี เพื่อความดีโดยแท้”

ผู้ใหญ่สองคนที่นั่งโต๊ะอาหารติดกันได้ยินนักเรียนวัยรุ่นกลุ่มนี้สนทนากันอย่างชัดเจน ต้องมองตากันอย่างคิดไม่ถึง

ระหว่างสรรพทรัพย์ทั้งหลาย ท่านย่อมว่าวิชาเป็นทรัพย์ประเสริฐ
แท้ เพราะตลอดกาลใครจะแย่งเอา ไปมิได้ และเป็นสมบัติอันมิทำลาย

(จากทีโปเทศ)

ภะกะกับทเวยานี

“กมลกร”

ในอดีตกาลอันนานโพ้นนั้น มีเรื่องราวเก่าแก่อันเนื่องมาแต่มหาภาพัฒนมหาภารตะว่ากลุ่มเทวดากับกลุ่มอสูรเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันอย่างฉกาจฉกรรจ์ ทั้งนี้เพราะทั้งสองกลุ่มต่างก็แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันจะเป็นใหญ่ในสามโลกอันได้แก่ โลกสวรรค์ โลกมนุษย์ และโลกบาดาล กลุ่มเทวดากับกลุ่มอสูรจึงทำสงครามกันมาเป็นเวลายืดเยื้อและเต็มไปด้วยความดุเดือด

กลุ่มเทวดามีท้าวพฤหัสบดีผู้เจนจบในไตรเพท-พิชาการ เป็นปรมาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนกลุ่มอสูรก็มีศุกราจารย์ หรืออาจารย์ศุกระเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำอยู่เบื้องหลัง ศุกราจารย์ผู้นี้มีความรู้พิเศษเหนือกลุ่มเทวดาอยู่อย่างหนึ่ง คือความรู้ซึ่งมีชื่อเรียกว่า “สัญญาขีวินีวิทยา” ได้แก่ความรู้ประกอบกับการท่องบ่นมนตราที่สามารถชุบชีวิต

ของผู้ที่ตายแล้วให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้น ในการรบกันระหว่างฝ่ายเทวดากับฝ่ายอสูร หากปรากฏว่า มือสูรต้องอาวุธของฝ่ายเทวดาล้มตายลงมาเมื่อใด เมื่อนั้น อาจารย์สุกระหรือศุกราจารย์ก็จะใช้ “สัตยชีวนีวิทยา” ชุบชีวิตของอสูรนั้น ๆ ขึ้นมาใหม่ได้ เหตุการณ์เป็นเช่นที่ได้พรรณนามานี้ ทำให้ฝ่ายเทวดาต้องเสียเปรียบฝ่ายอสูรเสมอมา ฝ่ายเทวดาจึงรู้สึกมีความวิตกในเรื่องนี้มาก แต่ก็ไม่ทราบว่าจะแก้ไขประการใดได้

อยู่มาวันหนึ่ง เทวดาทั้งหลายจึงได้นัดประชุมกัน และมีมติให้ กจะ ซึ่งเป็นลูกชายของพฤหสบดี ไปสมัครเป็นศิษย์ของศุกราจารย์ แล้วพยายามศึกษา “สัตยชีวนีวิทยา” มาให้ได้ จะเป็นด้วยกลวิธีทางใดก็ตาม ทั้งนี้เพื่อว่าฝ่ายเทวดาจะได้ชุบชีวิตทหารฝ่ายของตนที่ตายแล้วให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาบ้าง โดยมีต้องตายแต่ฝ่ายเดียวอีกต่อไป

กจะตกลงใจปฏิบัติตามมติที่ประชุมของฝ่ายเทวดา จึงออกเดินทางไปยังนครของท้าวพฤษบรรพธุ์ผู้เป็นราชาของฝ่ายอสูร สุกระซึ่งเป็นอาจารย์และที่ปรึกษาของฝ่ายอสูรได้ให้การต้อนรับแก่กจะตามประเพณีอันดีงาม

กจะเข้าไปกราบ ณ แทบเท้าของศุกราจารย์พร้อมกับประนมมือกล่าวขึ้นว่า

“เกล้ากระผมซ้อกจะ เป็นหลานของอังคีสและลูก
ของพฤห์สบดี มาขอสมัครเป็นศิษย์ของท่านอาจารย์เพื่อ
เล่าเรียนศิลปะวิชาการ ขอท่านอาจารย์ได้โปรดรับเกล้า
กระผมไว้เป็นศิษย์ด้วยสักคนหนึ่งเถิด จะเป็นพระคุณอย่าง
ยิ่ง”

เป็นประเพณีของครูอาจารย์ผู้มีความรู้ในสมัยกระ-
โน้นที่จะไม่ปฏิเสธผู้ใดที่มาขอศึกษาความรู้จากตน เพราะ
“วิทยาทาน” อันได้แก่ การให้ความรู้นั้น ถือว่าเป็นการได้
บุญและเป็นกุศลกรรมอย่างหนึ่ง

“เรายินดีรับเจ้าไว้เป็นศิษย์ เพราะเจ้ามาจากตระกูล
ที่ดี ขอให้เจ้าจงตั้งหน้าตั้งตาเล่าเรียนด้วยความพากเพียร
และเอาใจใส่ก็แล้วกัน” อาจารย์สุกระกล่าวกับกจะด้วยความ
เมตตาอุชุบิดากับบุตร

ต่อจากนั้น กจะก็เริ่มเล่าเรียนวิชาความรู้ด้วยความ
ขยันขันแข็งพร้อมทั้งไม่ลืมความคิดเดิมที่จะถ่ายทอด “สัจ-
ชีวนีวิทยา” จากอาจารย์เพื่อนำไปเป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตน
ให้จงได้

การเล่าเรียนศิลปะวิชาการในภารตประเทศหรือ
ประเทศอินเดียในสมัยโน้น ศิษย์จะต้องอยู่กับครอบครัว
ของอาจารย์หรือที่ในภาษาสันสกฤตเรียกว่า “คุรุกุล” อัน
ได้แก่กุลหรือครอบครัวของคุรุ และคุรุก็คือครูหรืออาจารย์
นั่นเอง

ตามธรรมดานั้นศิษย์จะต้องปฏิบัติตนเช่นเดียวกับ
บุตรของอาจารย์ กล่าวคือจะต้องรับใช้อาจารย์เช่นเดียวกับ
ที่รับใช้บิดาบังเกิดเกล้าของตนเอง ไม่ว่าในบ้านจะมีกิจธุระ
ประการใด เช่น การทำความสะอาดสถานที่ การดักน้ำ
การเข้าป่าตัดฟันมาหุงอาหาร การนำสัตว์เลี้ยงเช่นวัว ควาย
แพะ แกะ ออกไปและเล็มหญ้าในทุ่งนาหรือป่าเขา (ในสมัย
นั้นชีวิตมนุษย์ยังเป็นแบบชาวไร่ ชาวนา กล่าวคือ ยังต้อง
พึ่งเกษตรกรรมและธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่) ศิษย์จะต้อง
ช่วยครอบครัวของอาจารย์อย่างเต็มความสามารถ แม้ภรรยา
ของอาจารย์ ศิษย์ก็ต้องเคารพรักเหมือนมารดาของตน
และจะต้องเรียกว่า “มาตายี” หรือ “คุณแม่” ด้วย

จะได้พิสูจน์ตนเองว่า เป็นศิษย์ที่ดีเยี่ยมคนหนึ่ง
กล่าวคือ มีคุณสมบัติดังกล่าวแล้วข้างต้นทุกประการ อนึ่ง
นอกจากจะรับใช้อาจารย์เป็นส่วนตัวและช่วยเหลือกิจการ
ในครอบครัวของอาจารย์ได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังปรากฏว่า
จะมีปฏิภาณไหวพริบเฉลียวฉลาดในการเล่าเรียนเป็นอย่างดี
ยิ่งด้วย ไม่ว่าอาจารย์จะถ่ายทอดความรู้หรือสั่งให้ท่องบ่น
เวทมนตร์คาถาอะไรก็ตาม ก็จะเป็นทำได้ดีเยี่ยมและภายใน
เวลาอันรวดเร็วเสมอ ด้วยเหตุดังที่ได้พรรณนามานี้ เพียง
ชั่วระยะเวลาไม่นานหลังจากที่ได้มาอยู่กับครอบครัวของ
สุภอาจารย์ ก็จะจึงกลายเป็นที่รักและไว้นับถือของอาจารย์
และ “มาตายี” เป็นอย่างยิ่ง

ในครอบครัวของสุกรจารย์นั้น นอกจากตัวอาจารย์เอง “มาตयी” และศิษย์คนอื่น ๆ แล้ว ก็มี เทวยานี ซึ่งเป็นลูกสาวคนเดียวและคนโปรดของอาจารย์และภรรยา

เทวยานีกำลังแตกเนื้อสาว ความงามของเธอนั้นเปรียบได้กับดอกบัวซึ่งกำลังแย้มกลีบในยามเช้า บรรดาศิษย์หนุ่ม ๆ หลายคนซึ่งกำลังศึกษาร่วมสำนักกับก็จะอยู่นั้น ต่างก็อดไม่ได้ที่จะลอบชำเลื่องดูความงามของเทวยานีอยู่เสมอ ๆ แต่ตัวเทวยานีเองก็จะให้ความสนใจอยู่ก็แต่กับภรรยาเท่านั้น ทั้งนี้ก็เพราะคุณสมบัตินานาประการของภรรยาที่ได้พรรณามาแล้ว

ความเป็นศิษย์คนโปรดของอาจารย์กับภรรยาและความสนใจที่เทวยานีจะให้แก่ภรรยาจะเป็นพิเศษมากกว่าใครอื่น ทำให้เหล่าอสูรหนุ่มซึ่งเป็นพลพรรคของท้าวพฤษบรรพ์ผู้เป็นราชาแห่งอสูร เกิดความอิจฉาริษยาในตัวภรรยาขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะในเมื่ออสูรเหล่านั้นมาคำนึงถึงพงศ์เผ่าเทวดาของภรรยาซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับฝ่ายอสูรเสมอมาด้วยเหตุนี้เอง อสูรทั้งหลายจึงพยายามหาทางที่จะกำจัดภรรยาอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่ง ภรรยาได้รับคำสั่งจากสุกรจารย์ให้นำฝูงวัวที่เลี้ยงไว้ไปเลี้ยงให้และเล่นหญ้าอยู่ในป่าใกล้อาศรมที่พำนัก

กลุ่มอสูรเห็นเป็นโอกาสเหมาะจึงตามไปหาเรื่อง
วิวาทกับกะในป่า แล้วรุมกันฆ่าจะหมกไว้ในป่าที่บนนั้น
เอง

ตกเย็น เมื่อฝูงวัวพากันเดินกลับอาศรมแต่ไม่มีคน
เลี้ยงก็อกจะกุมมาด้วยเหมือนเช่นเคย เทวยานีซึ่งเฝ้าชะเง้อ
คอยการกลับของกะด้วยความห่วงใย ก็ให้เกิดความกระวน
กระวายใจเป็นกำลัง เธอรีบไปหาศุกราจารย์ผู้บิดาแล้วรำพึง
รำพันว่า

“พ่อจ๋า ค่ำมืดปานนี้แล้ว กะยังไม่กลับมาเลย ไม่
ทราบว่าจะเกิดเหตุร้ายดีประการใด กะเป็นคนดีมีประโยชน์
แก่บ้านของเรามาก ลูกจึงเป็นห่วงเขา พ่อจะช่วยไปตามหา
เขา แล้วนำเขากลับมาจะดีไหมจ๊ะ ?”

อาจารย์ศุกระรู้ใจลูกสาวดี จึงออกไปติดตามหาจะ
ในป่าลึก และเมื่อพบว่ากะจะถูกเหล่าอสูรฆ่าแล้วหมกป่าไว้
จึงใช้ “สัตยชีวนีวิทยา” ชุบกะจะให้ฟื้นคืนชีพแล้วพาตัว
กลับมาอยู่ในอาศรมตามเดิม

พอเห็นกะจะเดินตามบิดากลับมา เทวยานีก็รีบวิ่งไป
ต้อนรับด้วยความดีใจ พร้อมทั้งได้ถามถึงสาเหตุที่ทำให้
กลับอาศรมพร้อมกับฝูงวัวไม่ได้

กะเล่าเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นให้เทวยานีฟังอย่าง
ละเอียด พลังพูดด้วยเสียงละห้อยในตอนท้ายว่า

“ฉันเป็นคนมีกรรม พวกอสูรซึ่งเป็นสาวกของบิดาของเธอไม่ชอบหน้าฉัน ฉันคงจะต้องตายด้วยน้ำมือของพวกเธอก่อนที่จะเล่าเรียนวิชาความรู้ได้สำเร็จเป็นแน่”

เทวยานีได้ฟังคำพูดของกจะ น้ำตาของเธอก็ไหลรินด้วยความเมตตาสงสาร เธอได้แต่เดินกลับเข้าห้องโดยมิได้ปริปากว่าอะไร

กาลเวลายิ่งผ่านไปนานเท่าใด กจะก็ยิ่งต้องใช้ความระมัดระวังตัวเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เขามิได้ลดละความพยายามแม้แต่่น้อยที่จะหาโอกาสถ่ายทอด “สัญญาชีวิตวิทยา” จากสุกกราจารย์ให้จงได้

วันหนึ่ง เทวยานีได้ขอร้องให้กจะไปเก็บดอกไม้ที่ชายป่าเพื่อจะนำมาประกอบพิธีบูชาญชัญของบิดา

อสูรกลุ่มหนึ่งทราบเรื่องจึงพากันไปชุ่มจับตัวกจะระหว่างทาง และเมื่อจับตัวกจะมัดมือมัดเท้าอย่างแน่นหนาแล้วก็ใช้มีดดาบฟันร่างจนยับเยิน ต่อจากนั้นก็นำศพไปทิ้งในท้องทะเลโดยเชื่อว่ากจะจะไม่สามารถคืนชีพขึ้นมาได้อีก

เทวยานีผู้เฝ้าติดตามดูการเคลื่อนไหวของหนุ่มคนรักของตนอยู่ตลอดเวลา ได้ลอบส่งอสูรที่ซื่อสัตย์ตนหนึ่งไปสังเกตการณ์ในบริเวณใกล้เคียง และเมื่ออสูรตนนั้นนำข่าวการสิ้นชีพของกจะมาแจ้งให้ทราบ เทวยานีก็ถึงกับเป็นลมล้มลงสิ้นสติ

ด้วยความรักที่มีต่อลูกสาว ศุกราจารย์ก็ได้ใช้มนตร์
สัจชีวนีช่วยชุบชีวิตของภรรยาให้ฟื้นขึ้นมาได้อีกเช่นเดียว
กับครั้งแรก

แม้จะประสบความล้มเหลวถึงสองครั้งสองครา
กลุ่มอสูรที่ต้องการจะกำจัดภรรยา ก็ได้เลิกความพยายาม
ไม่

ในครั้งที่สามซึ่งกำลังจะเล่าถึงนี้ ฝ่ายอสูรได้สังหาร
ภรรยาแล้วนำศพไปเผาเป็นเถ้าถ่าน ต่อจากนั้นก็นำเถ้าถ่าน
ไปผสมในน้ำโสมน พอถึงเวลาบูชาโยนิ พวกอสูรก็นำน้ำโสมน
นั้นไปให้ศุกราจารย์ดื่มอันเป็นวัตรปฏิบัติอย่างหนึ่งในพิธี
บูชาโยนิ

การจากไปของภรรยาได้สร้างความเศร้าโศกเสียใจ
ให้แก่เทวยานีสุดที่จะพรรณนา เธอไม่ยอมแตะต้องน้ำท่า
หรืออาหารเลย แม้ศุกราจารย์ผู้บิดาจะพยายามพูดจาปลอบ
โยนสักเท่าใด ๆ เทวยานีก็ไม่ยอมรับประทานอาหาร วัน
เวลายิ่งผ่านไป เทวยานีก็ยิ่งอ่อนเปลี้ยเพลียแรง และทำท่า
ว่าใกล้จะถึงแก่ความตายเป็นแน่แท้

ความสงสารลูกสาวหัวแก้วหัวแหวน ทำให้ศุกรา-
จารย์ครุ่นคิดหนักถึงวิธีที่ว่าทำอะไรจึงจะให้ภรรยาออกมา
จากท้องของตนได้ โดยที่ตนเองและภรรยาไม่ต้องเสียชีวิต
อีกทั้งลูกสาวก็จะต้องตายด้วยการอดข้าวอดน้ำ ในที่สุด

อาจารย์ศุกระจึงพูดขึ้นกับกะซึ่งอยู่ในห้องว่า

“กะศิษย์รัก อาจารย์เสียใจมากที่พรรคพวกของอาจารย์ลอบประทุษร้ายเจ้าเช่นนี้ นับว่าเป็นบาปกรรมอย่างมหันต์ ซึ่งจะเป็นผลร้ายแก่ฝ่ายอสุรเองในภายหน้า อาจารย์จะแนะวิธีให้เจ้าปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของตัวเจ้า ของเทวยานี และของตัวอาจารย์เองด้วย อาจารย์จะสอนมนตร์แห่ง “สัตยชีวนีวิทยา” ให้เจ้า แล้วเจ้าจงใช้แรงของเจ้าฝึกท่องอาจารย์ออกมา ซึ่งแน่นอนจะทำให้อาจารย์ต้องถึงแก่ความตาย แต่เจ้านั้นจะปลอดภัย เมื่อออกมาจากห้องของอาจารย์แล้ว เจ้าก็จงใช้มนตร์ “สัตยชีวนีวิทยา” นี้แหละชุบชีวิตอาจารย์ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกลับคืนสู่สภาพปกติ ทั้งตัวเจ้าเองก็จะได้เรียนรู้มนตร์อันศักดิ์สิทธิ์ สมตามความปรารถนาของตัวเจ้าและของพวกพ้องของเจ้าด้วย”

กะรับปากจากในห้องของอาจารย์ว่าจะปฏิบัติตามวิธีการที่อาจารย์ได้แนะนำดังกล่าวแล้ว ต่อจากนั้นศุกราจารย์ก็ประสิทธิ์ประสาทมนตร์ “สัตยชีวนีวิทยา” ให้แก่กะอย่างครบถ้วนทุกประการ

กะฝึกท่องศุกราจารย์ออกมา แล้วก็ลงมือปฏิบัติตามที่อาจารย์ได้แนะนำไว้ ผลก็คือ ทั้งสามคนคืออาจารย์

ศิษย์ และเทวยานี่ต่างก็พ้นจากความตายมาได้อย่างหวุด
หวิด

โดยเฉพาะแล้ว กะนั้นนับว่าประสบความสำเร็จ
ในภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาจากฝ่ายเทวดา ซึ่งต่อ
แต่นั้นมาก็ทำให้ฝ่ายเทวดาสามารถสู้รบกับฝ่ายอสูรได้
อย่างเทียบบ่าเทียมไหล่ เพราะมีมนตร์ “สัญญาชีวิตวิทยา”
ใช้เช่นเดียวกับฝ่ายอสูรเหมือนกัน

ในส่วนที่เกี่ยวกับความรักที่เทวยานี่มีต่ออกจะนั้น
ปรัณนิทานในมหากาพย์มหาภารตะเล่าไว้ในตอนจบว่า
แม้เทวยานี่จะอ่อนหวานสักเพียงไร กะก็จะไม่สามารถรับรัก
ของเทวยานี่ได้ โดยให้เหตุผลว่า เทวยานี่เป็นลูกสาวของ
อาจารย์ซึ่งจะให้ความเคารพประดุจบิดาบังเกิดเกล้า และ
ด้วยเหตุนี้ จึงรักเทวยานี่เหมือนน้องสาวร่วมบิดามารดา
เดียวกัน

เรื่องก็จบลงด้วยการที่อกจะกลับไปสู่ถิ่นเทวดา
ตามเดิม ท่ามกลางความเศร้าโศกเสียใจอย่างสุดซึ้งของ
เทวยานี่สาวลูกอสูรผู้เพียบพร้อมด้วยความงดงามทั้งกาย
และใจ

ปางน้อยสำเนียงรู้	เรียนคุณ
ครั้นใหญ่ต่อมหาทุน	ทรัพย์ไว้
เมื่อกลางแก่แสงบุญ	ธรรมชอบ
ยามหอมทำไถได้	แต่ล้วนอนิจจัง

ความปลอดภัย ในการใช้ไฟฟ้า

กณิต พุทธิรัตน์

ปัจจุบันนี้จะพบว่า เครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องอำนวยความสะดวกสบาย เครื่องให้ความสุขความบันเทิงต่าง ๆ ตลอดจนถึงเครื่องจักรกลที่ใช้ทำงานในโรงงาน ส่วนมากต้องใช้ไฟฟ้าจึงจะทำงานได้ ไฟฟ้าจึงเป็นขุมกำลังที่มีความสำคัญต่อชีวิตของเรามาก จนเกือบจะกลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดไม่ได้

ไฟฟ้าเป็นพลังงานรูปหนึ่งในการนำเอาพลังงานไฟฟ้ามาใช้ ถ้ารู้จักใช้และใช้ด้วยความระมัดระวัง ไฟฟ้าก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีและทรงพลังยิ่ง ถ้าไม่รู้จักใช้หรือใช้อย่างประมาทเล่นเล่อ ไฟฟ้าจะทำให้เกิดอันตรายแก่ทรัพย์สินแม้กระทั่งชีวิต เราคงจะเคยทราบข่าวการเกิดไฟไหม้จากหน้าหนังสือพิมพ์อยู่บ่อย ๆ ไฟไหม้แต่ละครั้งทำความเสียหายให้แก่อาคารบ้านเรือนและทรัพย์สินเป็นมูลค่ามิใช่น้อย บางครั้งก็มีผู้เสียชีวิตด้วย ต้นเหตุสำคัญอันหนึ่งของการเกิดไฟไหม้ก็คือ ไฟฟ้าลัดวงจรหรือที่มีคนชอบเรียกว่า ไฟชอร์ต ซึ่งเนื่องมาจากสายไฟชำรุดไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่

ซ่อมแซมเท่าที่ควร ปฏิบัติไม่ถูกต้องในการใช้ฟิวส์ หรือ
ประมาทเลินเล่อ เช่น ลืมเสียบปลั๊กเตารีดทิ้งไว้ อะไรต่าง ๆ
เหล่านี้ ความจริงภัยจากการใช้ไฟฟ้านี้เป็นสิ่งที่สามารถ
ป้องกันได้ หลังใบเสร็จรับเงินค่าไฟฟ้าของการไฟฟ้านคร-
หลวงทุก ๆ เดือนมีคำแนะนำให้ระวังอันตรายเกี่ยวกับการ
ใช้ไฟฟ้าเป็นภาษาง่าย ๆ มีภาพประกอบด้วย คนทั่วไปอ่าน
เข้าใจได้ง่าย เพียงแต่เอาใจใส่และปฏิบัติตามคำแนะนำนั้น
ก็จะสามารถป้องกันอันตรายจากการใช้ไฟฟ้าได้

ต่อไปนี้เป็นข้อสรุปบางประการที่ควรเอาใจใส่เป็น
พิเศษเพื่อให้มีความปลอดภัยในการใช้ไฟฟ้า

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเช้าวันหนึ่ง

ปรีชาเป็นนักกีฬา ปรีชาตื่นแต่เช้าตรู่และออกไป
วิ่งเพื่อออกกำลังกายทุกวันเป็นประจำ เมื่อวันเสาร์ที่แล้ว
ขณะที่ปรีชาวิ่งไปตามถนนเล็ก ๆ ในสวนสาธารณะแห่ง
หนึ่ง ได้มองเห็นสายไฟฟ้าขาดตกลงมาอยู่ที่พื้นดินข้าง ๆ
ถนน ปรีชาวิ่งผ่านไป โดยไม่ได้ทำอะไรเลย ในตอนสาย
ปรีชาวิ่งกลับมาตามเส้นทางเดิม รู้สึกแปลกใจที่เห็นมีคน
มุงดูอะไรกันอยู่ สังเกตสีหน้าของผู้คนมีความวิตกกังวล
สลดใจ ปรีชาได้แหวกกลุ่มชนเข้าไปดู พบว่ามีเด็กชาย
อายุประมาณ 12 ขวบนอนอยู่ มีชายคนหนึ่งกำลังทำการ
ผายปอดและกำลังจะนำส่งโรงพยาบาลและมีสุนัขนำรัก
ตัวหนึ่งนอนตายอยู่ไม่ไกลจากที่เกิดเหตุหน้านัก ปรีชาได้ยิน

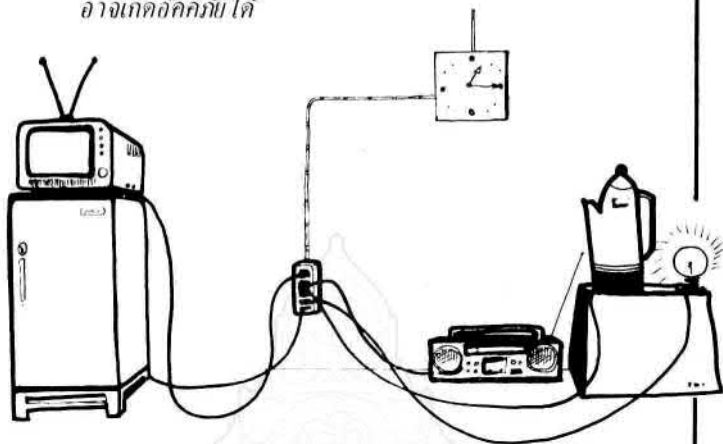
ผู้คนในที่นั่งพูดกันว่า เด็กชายผู้นั้นพาสุนัขออกมาเดินเล่น
 สุนัขถูกไฟดูด เด็กชายเข้าไปช่วยดึงออกจากสายไฟที่ตก
 ลงมานั้นเลยถูกไฟฟ้าดูดด้วย โชคดีที่มีผู้พบจึงได้ช่วยเหลือ
 เด็กชายคนนั้นไว้ไม่ถึงกับเสียชีวิต แต่เด็กชายก็ได้รับอันตราย
 เกือบเสียชีวิต

1. ถ้าท่านพบว่ามีสายไฟฟ้าขาดตกลงอยู่บนพื้นดิน อย่าได้จับ
 ต้อง ให้อยู่เฝ้าดูอย่าให้ใครมาถูกต้อง แล้วรีบแจ้งให้
 เจ้าหน้าที่มาจัดการแก้ไขก่อน

พบสายไฟฟ้าขาดที่ใด จงหลักให้ห่างไกลและโปรดแจ้งให้การไฟฟ้าทราบ

2. อย่าเสียบปลั๊กเครื่องใช้ไฟฟ้าหลายอย่างพร้อมกันที่ปลั๊กตัวเดียวกัน จะทำให้สายไฟที่ลงปลั๊กรับกระแสไฟมากเกินไปจนเกินไปจนสายไฟจะไหม้ทำให้เกิดไฟลัดวงจร อาจเกิดอัคคีภัยได้

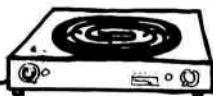
3. อย่าเสียบปลั๊กไฟฟ้าทิ้งไว้เช่น เสียบเตารีดผ้าทิ้งไว้ เมื่อเตารีดร้อนมาก ๆ อาจเกิดอัคคีภัยได้

4. อย่าเล่นว่าวใกล้สายไฟแรงสูง ร่างกายของท่านอาจจะ
เป็นทางให้กระแสไฟฟ้าไหลผ่านลงสู่พื้นดิน ทำให้เป็น
อันตรายถึงชีวิตได้

5. อย่าใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าที่ชำรุด ฉนวนหุ้มสาย
เครื่องไฟฟ้าถลอกขาด รอยต่อสายขาดหรือ
หลวม หัวต่อสายดินหลุดหรือหลวม ฯลฯ ต้อง
ซ่อมแซมหรือเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย
ก่อนจึงนำไปใช้

1. ฉนวนหุ้มสายที่ถลอกขาด
2. รอยต่อสายที่ขาดหรือหลวม
3. หัวต่อสายดินหลุดหรือหลวม

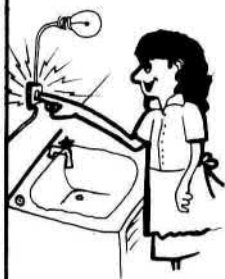
ตรวจสอบก่อนใช้ ปลอดภัยเสมอ

6. ไม่ติดปลั๊กไฟไว้ต่ำเกินไป เด็กเล็กๆ อาจเอามือไขหรือเล่นสายไฟทำให้เกิดอันตรายขึ้นได้

7. ธรรมชาติของไฟฟ้าชอบไหลลงดิน และร่างกายที่เปียกชื้นเป็นสื่อไฟฟ้าที่ดี ดังนั้น อย่าจับต้องอุปกรณ์ไฟฟ้าในขณะที่ส่วนของร่างกายโดยเฉพาะร่างกายที่เปียกชื้นติดกับตัวนำไฟฟ้าที่ต่อถึงดิน เมื่อฝนตกน้ำท่วม ร่างกายของท่านจะกลายเป็นทางให้กระแสไฟฟ้าไหลลงสู่พื้นดิน ทำให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้

อย่าเสียบปลั๊กเครื่องใช้ไฟฟ้าถ้าฝนตกน้ำท่วม

ส่วนของร่างกายเป็นทางผ่านของกระแสไฟฟ้า

8. อย่าทำงานกับสายไฟฟ้า

วงจร เครื่องมือ และ
เครื่องจักรกลต่าง ๆ
โดยไม่ตัดไฟหรือยก
กั๊พอากาศก่อน

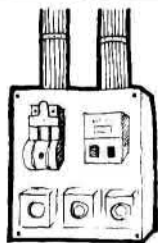

จงตัดกระแสไฟฟ้าก่อนเปลี่ยน
หลอดไฟในห้องน้ำ

9. เวลาถอดปลั๊กให้จับที่
ปลั๊กแล้วค่อย ๆ ดึงออก
อย่าจับสายดึงหรือกระชาก
สายอาจขาดหรือถลอก
เกิดวงจรลัด เป็นอันตราย
ได้

ถอดปลั๊กดึงสายไฟ

อาจได้รับอันตรายถึงตายได้

ไฟเซอร์ฟิวส์ตัดของขาด
ถ้าใช้ฟิวส์ถูกขนาดไม่มีอันตราย

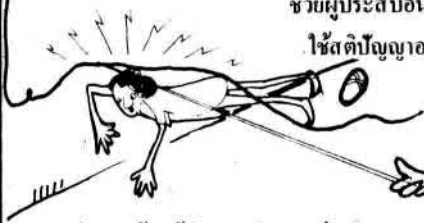
10. ถ้าใช้ฟิวส์ถูกขนาดเมื่อเกิดวงจรลัด ฟิวส์จะขาด
ฟิวส์จึงเป็นเครื่องป้องกันอันตรายได้ ถ้าใช้
ฟิวส์โตเกินไปหรือใช้วัตถุอื่น เช่น เส้นลวดแทน
เมื่อเกิดวงจรลัด ฟิวส์ไม่ขาดทันที
กระแสไฟฟ้าไหลเข้ามาเกิน
กำลังที่สายไฟจะรับได้
สายไฟจะร้อนจนลุก
ไหม้ ทำให้เกิดอัคคีภัยขึ้น

11. การช่วยผู้ถูกไฟฟ้าดูด ต้องไม่จับต้องตัวผู้ถูกไฟฟ้าดูด ต้องใช้ เชือก ผ้า ไม้แห้ง หรือสิ่งที่เป็นฉนวนดึงผู้ถูกไฟฟ้าดูดให้หลุดจากสายไฟไม่เช่นนั้นท่านจะถูกไฟฟ้าดูดไปด้วย

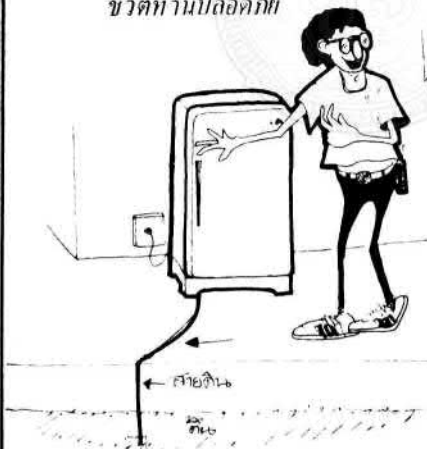
ช่วยผู้ประสบอันตรายจากไฟฟ้า

ใช้สติปัญญาอย่าผลัผลาม

อย่าแตะต้องผู้ประสบอันตรายก่อน
ตัดกระแสไฟฟ้าโดยถอดปลั๊ก อ้าสวิตช์ หรือ
ใช้เชือก ผ้า หรือไม้แห้ง ดึง ดัน หรือ
เขี่ยให้หลุดจากไฟฟ้า
ถ้าพบว่าหยุดหายใจ รีบผายปอด

12. การต่อสายดิน ให้กับเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด
ชีวิตท่านปลอดภัย

เหตุการณ์ทำนองนี้จะเกิดขึ้นน้อยมาก หรือไม่เกิดขึ้นเลย ถ้าทุกคนเอาใจใส่และปฏิบัติตามคำแนะนำเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้ไฟฟ้า เด็กชายอาจไม่ทราบถึงอันตรายของไฟฟ้าว่ามันมีมากเพียงไร หรือทราบแต่แรงสູນัຈจะตาย เลยผลัผลลตามช่วยสູນัຈโดยไม่ทันได้คิด ผลก็คือเกือบเสียชีวิต เดชะบุญมีคนช่วยไว้ทัน แต่สູນัຈที่น่ารักต้องตายไป ชีวิตของสູນัຈอาจจะไม่มีความหมายสำหรับคนอื่น แต่สำหรับเด็กเจ้าของสູນัຈย่อมกระทบกระเทือนจิตใจมาก แม้ปรีชาเอง ถ้าเด็กคนนี้เสียชีวิตไปด้วยอีกคนหนึ่ง เขาคงจะต้องเสียใจที่ตนไม่ได้จัดการอะไรเลยกับสายไฟที่ขาดตกลงมานั้น ถ้าเขาทำตามคำแนะนำก็จะเป็นการป้องกันอันตรายจากไฟฟ้าได้

ไม้ค้อมมีลูกน้อม	นวยงาม
คือสัปบุษสอนตาม	ง่ายแท้
ไม้คุดังคนทราวม	สอนยาก
ดัดก็หักแหลกแล้ว	ห่อหรือโดยตาม

๘ เด็กวัยเศษ

สัญญา จัดตามนท

ครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว มีชาวบ้านคนหนึ่ง ยากจนมาก แต่เขาก็ยังสามารถเก็บหอมรอมริบจนมีเงินเหลืออยู่บ้าง เขาก็เอาเงินก้อนนี้ส่งเสียให้ลูกชายของเขาไปเรียนหนังสือ เขาพูดกับลูกชายว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าเป็นลูกคนเดียวของพ่อ พ่อจะใช้หยาดเหงื่อแรงงานของพ่อเลี้ยงดูและให้การศึกษาแก่เจ้า เมื่อเจ้าโตขึ้นมาแล้ว จะได้มีปัญญาเลี้ยงดูพ่อยามเมื่อแก่เฒ่าต่อไป”

ลูกชายเป็นคนกตัญญู เชื่อฟังคำสอนของพ่อเป็นอย่างดี ขยันเรียนหนังสือ ผลการเรียนก็ดีมาก เมื่อกลับบ้านก็ยังช่วยเหลืองานบ้านแบ่งเบาภาระของพ่อไปได้ไม่น้อย

แต่เคราะห์ร้าย เขาเรียนหนังสือได้เพียง 2 ปีเท่านั้น ก็ต้องออกจากโรงเรียน เพราะเงินที่พ่อเก็บไว้ให้เป็นค่าเล่าเรียนของเขานั้น หมดลงเสียก่อน เขาจึงต้องอยู่ช่วยทางบ้านทำมาหากินแทนการไปเรียนหนังสือ

ชาวนาจึงพูดกับลูกชายของตนว่า

“ลูกเอ๋ย พ่อเสียใจมาก เวลานี้พ่อทำได้เพียงแก่เรา
อยู่กินไปวันหนึ่ง ๆ ไม่มีเงินเหลือพอให้ลูกได้ไปเรียนเลย”

ลูกชายจึงตอบว่า

“ไม่เป็นไรหรอกพ่อ เราก็กินอย่างสุจริตความสามารถ
แล้ว ถ้าหากฟ้าโปรดปรานเรา ก็คงจะช่วยเราให้เงยหน้าอ้า
ปากได้บ้างในวันหนึ่งข้างหน้า”

อยู่มาวันหนึ่ง ชาวนาจะไปตัดไม้ในป่า ลูกชายจึงพูดกับพ่อว่า

“พ่อ ให้ลูกไปกับพ่อด้วยคนนะ เราตัดฟันกัน 2 คน อย่างไม่เสียก็จะได้มากกว่าคนหนึ่งเป็นแน่”

พ่อไม่ยอมให้ลูกชายไป พูดกับลูกชายว่า

“ลูกเอ๋ย การตัดไม้เป็นงานหนัก เจ้าทำไม่ได้ดอก นอกจากนี้เราก็มีขวานอยู่เพียงเล่มเดียว ทั้งพ่อก็ไม่มีเงินพอที่จะซื้อให้เจ้าใช้อีกเล่มหนึ่งด้วย อย่าไปเลย”

ลูกชายยืนยันที่จะไปด้วยให้ได้ เขาพูดกับพ่อว่า

“ลูกไม่กลัวความลำบาก เมื่อพ่อทนความลำบากได้ ทำไมลูกจะทนไม่ได้เล่า ? ส่วนขวานนั้นเราก้ไปขอยืมเพื่อนบ้านมาใช้ไปก่อนก็ได้ เมื่อใดที่เราหาเงินได้พอก็ค่อยซื้อไปคืนเขา”

ชาวนาจึงต้องยอมรับฟังเหตุผลของลูกชาย ไปยืมขวานมาจากเพื่อนบ้านเล่มหนึ่ง ในวันรุ่งขึ้นพ่อกับลูก 2 คนก็ออกเดินทางเข้าป่าไปพร้อมกัน ลูกชายช่วยพ่อตัดไม้อย่างขมิ้นขมิ้น เขาทั้ง 2 ทำงานกันจนถึงเที่ยง พ่อจึงบอกให้หยุดพักไว้

“เออละ เราหยุดพักกินข้าวกันก่อน กินข้าวให้อิ่มแล้วจะได้มีกำลังทำงานต่อไป”

ลูกชายจึงหยิบเอาข้าวห่อออกมากินจนหมด แล้วพูดกับพ่อว่า

“พ่อ พ่อพักอยู่ที่นี้ก่อนก็แล้วกัน ลูกยังไม่เหนื่อย
ลูกจะเข้าไปหารังนกในป่าดู”

“เจ้าอย่าโง่ไปหน่อยเลย” พ่อพูด “กินข้าวแล้วก็
นอนพักได้ต้นไม้ หลับสักสิบหนึ่งตื่นขึ้นมาจะได้สดชื่น
แข็งแรง เจ้าไม่ยอมพักเลยแต่กลับจะเข้าไปเดินเล่นในป่า
จะยิ่งเหนื่อยเข้าไปอีก แล้วเจ้าจะเอาแรงที่ไหนไปทำงาน”

ลูกชายไม่ฟังเสียงห้ามปรามของพ่อ เดินเข้าไปใน
ป่า เขาสาละยตามองไปมารอบบริเวณ ดูว่าบนต้นไม้ใดมี
รังนกอยู่บ้าง

ในที่สุด เขาก็มาหยุดยืนอยู่ที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง
เขามองขึ้นไปบนต้นไม้ คิดในใจว่า “ต้นไม้ต้นนี้มีอายุหลาย
ร้อยปีแล้ว คงจะมีรังนกอยู่บนต้นหลายรัง”

ในทันใดนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียง ๆ หนึ่ง แต่ค่อย
มากและไม่ชัดเจน เขาจึงเงยหูฟังอย่างตั้งใจ ก็ได้ยินเสียง
ต่ำ ๆ หนัก ๆ แว่ว ๆ มาว่า

“ปล่อยข้าออกไปที่ ปล่อยข้าออกไปที่”

เขามองไปรอบ ๆ ตัว แต่ก็ไม่เห็นอะไรสักอย่างเดียว
เขาเงยหูฟังอย่างตั้งใจอีกครั้ง ก็รู้สึกว่เสียงนั้นจะดังมา
จากใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น

เขาตั้งใจ ตะโกนถามออกไปว่า

“ท่านเป็นใคร ? อยู่ที่ไหน ?”

เสียงนั้นตอบทันทีว่า

“อยู่ได้ฉันไถรนี้เอง ช่วยข้าออกไปที ช่วยข้าออกไปทีซี”

เขาจึงเริ่มมองหาตามบริเวณใต้ต้นไม้ เขาหาอยู่เป็นนาน ในที่สุดก็เห็นขูดใบหนึ่งซุกอยู่ในโพรงไม้

เขาหยิบมันขึ้นมาส่องดูกับแสงอาทิตย์ ก็เห็นว่ามีอะไรอยู่สิ่งหนึ่งอยู่ในขูดนั้น รูปร่างคล้ายกับกระโดดเหยิง ๆ อยู่ในขูด เจ้าสิ่งนั้นส่งเสียงอึกว่า

“ช่วยข้าที ช่วยข้าออกไปทีซี”

เขาคิดว่าปล่อยเจ้าตัวนี้ออกไปก็คงจะไม่มีปัญหาอะไรมากมายนัก เขาจึงดึงขูดขูดออก เจ้าตัวนั้นกระโดดออกมาจากขูดในทันที แต่พอมันออกจากปากขูดและกระทบเข้ากับลมเท่านั้น มันก็พองตัวขึ้น ๆ จนสูงเกือบ 10 ฟุต เมื่อมันหยุดโตแล้ว มันก็ตะกอกลูกชายชาวนาทันทีว่า

“เจ้าปล่อยข้าออกมา เจ้ารู้ไหมว่าเจ้าจะได้รับค่าตอบแทนเป็นอะไร”

ลูกชายชาวนาดกใจมากและสั่นศีรษะตอบว่าไม่รู้
ปีศาจตนนั้นพูดว่า “ข้าถูกขังอยู่ในขูดนี้นานถึง 500 ปีแล้ว เมื่อวานนี้ข้าตั้งใจไว้ว่าข้าจะต้องกินคนที่ปล่อยข้าออกมาทันที วันนี้เจ้าก็มาปล่อยข้า ฉะนั้นข้าก็ต้องทำ

ตามที่ตั้งใจไว้ ข้าจะกินเจ้าละ”

“แล้วกัน” ลูกชายชาวนาพูดหลังจากรวบรวมความกล้าได้ “ถ้ายังงั้นก็หมายความว่าข้าไม่ควรจะปล่อยเจ้าออกมานะซี มีอย่างไหน ข้าปล่อยให้เจ้าเป็นอิสระแล้ว เจ้ากลับจะมากินข้าเสียอีก แปลกแท้ ๆ ก่อนที่เจ้าจะกินข้า เราไปหาคนกลางมาตัดสินกันก่อนดีกว่า”

“ไม่จำเป็น” ปีสางตอบ “ข้าขอบอกกับเจ้าว่า ข้าเป็นปีสางที่มีอิทธิฤทธิ์อย่างใหญ่หลวง แต่เพราะว่าข้าทำความผิด จึงถูกเขาลงโทษเอามาขังไว้ในขุดนี้ ขุดใบนี้นี้ใช้สำหรับขังข้าโดยเฉพาะ ข้าเข้าไปแล้วก็ถูกปิดจุกออกมาไม่ได้ ข้าจึงเกลียดคนอื่น ๆ มาก ข้าก็เกลียดเจ้าด้วย ฉะนั้นข้าไม่ปล่อยเจ้าไปเป็นอันขาด”

ลูกชายชาวนาพูดกับปีสางอย่างใจเย็นว่า

“เจ้าบอกข้าว่าเจ้ามีอิทธิฤทธิ์มากมายใหญ่โต ข้าไม่เชื่อ ตัวเจ้าโตขนาดนี้แต่ขุดเล็กนิดเดียวแค่นั้น มันจะบรรจุเจ้าเข้าไปได้อย่างไรกัน ถ้าเจ้าสามารถเข้าไปได้จริง ๆ ละก็ ข้าจึงจะเชื่อเจ้า แล้วข้าก็จะยอมให้กินโดยดี”

ปีสางได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตอบว่า

“เจ้าไม่เชื่อข้าหรือ ดีละ ข้าจะทำให้เจ้าเชื่อ”

ว่าแล้วเจ้าปีสางตนนั้นก็หัดตัวให้เล็กลง ๆ จนเท่ากับเมื่อตอนที่อยู่ในขุด ครั้นแล้วก็กระโดดเข้าไปในขุด

ลูกชายชาวนาเห็นดังนั้นก็รีบเอาจุปิดปากขวดทันที
พูดกับเจ้าปีศาจว่า

“เจ้าจงอยู่ในขวดนี้ต่อไปเถิด รอคคนอื่นมาเปิดจุ
ให้เจ้าก็แล้วกัน ข้าไม่อยากถูกเจ้ากิน”

ลูกชายเอาขวดวางไว้ในที่เดิม แล้วก็ออกเดินจะกลับ
ปีศาจตกใจอย่างยิ่ง รีบตะโกนอ้อนวอนว่า

“ปล่อยข้าออกไปเถิด ข้าขอร้องเจ้า กรุณาข้าด้วยเถิด
ปล่อยข้าออกไป”

ลูกชาวนาตอบว่า

“ไม่เอาอีกแล้ว ข้าไม่อยากทำดีแล้ว ทำดีไม่ได้ดี
กลับเป็นภัยเสียอีก ข้าไม่ยอมหลงกลเจ้าอีกต่อไปแล้ว พอ
กันที เจ้ารอให้คนอื่นเขามาปล่อยเจ้าออกมาทีละกัน”

ปีศาจจึงอ้อนวอนอย่างน่าสงสารว่า

“ข้าคอยเวลานี้มา 500 ปีแล้ว ถ้าหากเจ้าไม่ยอม
ปล่อยข้า ไม่รู้ว่าจะต้องรอไปอีกกี่ปีก็ชาติ ข้าตกลงว่าจะ
ไม่กินเจ้าละ แต่จะให้รางวัลเจ้าเป็นของวิเศษตอบแทน
บุญคุณเจ้า”

เด็กน้อยจึงพูดว่า “เจ้าจะต้องรับปากกับข้าด้วยว่า
เมื่อออกมาแล้วจะไม่ทำอันตรายใครทั้งนั้น แต่จะสร้างคุณ
งามความดีให้แก่ผู้คนทั้งหลาย ถ้าเจ้ายอมรับข้อนี้ ข้าจึงจะ
ยอมปล่อยเจ้า”

ปีศาจตอบว่า “ข้ายอมรับ ข้ายินดีจะเป็นทาสของเจ้า เจ้าจะให้ข้าทำอะไรข้าก็ยินดีจะทำให้ทั้งนั้น”

ดังนั้น ลูกชายจึงเปิดจุกขวดปล่อยปีศาจออกมา

เมื่อปีศาจออกมาจากขวดได้มันก็โตขึ้น ๆ จนเท่ากับในตอนก่อนที่มันจะกลับเข้าขวดไป แล้วโถ้งคำนับลูกชายชาวนาพลางพูดว่า

“นายท่าน ข้ากำลังฟังคำสั่งของท่านอยู่บัดนี้ ข้าเป็นทาสของท่านแล้ว”

พูดจบปีศาจก็ส่งผ้าเล็ก ๆ ให้ผืนหนึ่ง บอกว่า

“ข้าขอมอบของวิเศษนี้ให้แก่ท่าน ผ้าผืนนี้ ถ้าท่านนำไปลูบที่บาดแผลอะไรก็ตามบาดแผลนั้นจะหายสนิททันที และเมื่อนำไปเช็ดถูกกับโลหะหนึ่งใดก็ตามแต่ โลหะนั้นก็จะกลายเป็นทองไปในพริบตา”

เด็กน้อยพูดว่า “ข้าต้องลองดูว่ามันเป็นจริงเหมือนอย่างที่เจ้าพูดไหม” ว่าแล้วลูกชายก็เอาขวานதாகเปลือกต้นไทรใหญ่ออกมาหน่อยหนึ่ง แล้วเอาเปลือกที่தாகออกประกอบไว้ใหม่ที่เดิมเอาผ้าวิเศษลูบที่รอยถากนั้น รอยถากก็สมานเป็นเนื้อเดียวกันทันที เหมือนกับเมื่อตอนก่อนจะถูกถากออกฉะนั้น

ลูกชายชาวนาดีใจมาก ปีศาจจึงพูดอีกว่า

“นายท่าน ข้ายังไม่มีชื่อเลย ขอท่านโปรดตั้งชื่อให้ข้าด้วยเถิด ต่อไปหากท่านต้องการจะพบข้าเมื่อไรก็เรียก

ซื้อข้าก็จะมาหาท่านทันที”

เด็กน้อยพูดว่า “ได้ซี เวลานี้เจ้าเปลี่ยนเป็นคนดี ไม่ใจร้ายอีกต่อไปแล้ว ข้าขอตั้งชื่อให้เจ้าว่า “เด็กวิเศษ” เพราะเจ้าวิเศษจริง ๆ ที่กลับตัวเป็นคนดีได้”

“ขอบใจนายท่าน” ปีสางโค้งคำนับ แล้วก็หายตัว
วับไป

ลูกชายกลับไปหาพ่อ พ่อบ่นไม่พอใจว่า

“เจ้าไปไหนมาเสียตั้งนานงานการไม่เป็นอันทำ พ่อบอกเจ้าแล้วว่างานนี้มันเป็นงานหนักเจ้าทำไมไหวเจ้าไม่เชื่อ”

ลูกชายจึงพูดกับพ่อของเขาว่า

“พ่อ อย่าโกรธเลย ลูกจะทำชดเชยกับเวลาที่เสียไป ลูกจะฟันต้นไม้ต้นนี้ทีเดียวให้ล้มลงมาเลย”

พูดจบ ลูกชายก็เอาผ้าวิเศษเช็ดที่ขวานเหล็กครึ่งหนึ่งแล้วฟันต้นไม้ใหญ่เต็มแรง แต่แทนที่ต้นไม้จะล้มตามคำอวดของลูกชาย กลับปรากฏว่า ขวานเล่มนั้นบวบวบไปหมด เพราะขวานเหล็กกลายเป็นทองคำไปเสียแล้ว

ลูกชายทำถอนหายใจยาวพูดกับพ่อว่า

“ดูซิ ขวานเล่มนี้ใช้ไม่ได้เลย ลูกฟันทีเดียวขวานก็บวบหมด”

“ตายจริง” ขวานาทั้งตกใจทั้งโมโหลูกชาย “พ่ออุตส่าห์ไปยืมขวานข้างบ้านมา เจ้ากลับมาทำของเขาเสีย

ไปอย่างนี้พ่อจะไปเอาอะไรไปใช้เขาเล่า พ่อบอกแล้วว่าเจ้า
ไม่ต้องมาช่วยพ่อ ดูเถอะ ยิ่งช่วยพ่อก็กีย่งยุ่งยาก”

ลูกชายพูดกับพ่อว่า “อย่าตกใจไปเลยครับพ่อ ลูก
จะหาทางใช้คืนเขาเอง”

“ใช้คืนเขา” พ่อพูด “เจ้าจะเอาอะไรไปคืนเขาเล่า ?
แม้แต่กินข้าว เจ้ายังต้องอาศัยพ่อหาเลี้ยงเจ้าเลย”

ลูกชายจึงพูดกับพ่อว่า “ถ้างั้นก็กลับกันเถอะ ขวาน
เสียแล้วก็ตัดไม้ไม่ได้”

“เจ้ากลับไปก่อนก็แล้วกัน” พ่อตอบ “วันนี้พ่อต้อง
ตัดไม้มากกว่าทุกวันสักหน่อย จะได้เอาไปใช้ค่าขวานที่เจ้า
ทำของเขาเสียหาย” พูดแล้วพ่อก็กงมือตัดไม้โดยไม่ยอม
ฟังเสียงของลูกชายอีกเลย

ลูกชายเอาขวานนั้นเข้าเมืองไป พบร้านทองก็นำ
ขวานไปขายให้แก่ร้านทอง เจ้าของร้านเอาขวานไปชั่ง แล้ว
คิดเงินให้ลูกชายเป็นจำนวนถึงแสนตำลึง ลูกชายก็เอาเงิน
กลับบ้าน

เมื่อไปถึงบ้าน เป็นเวลาค่ำแล้ว พ่อหุงหาข้าวปลา
เสร็จกำลังรอลูกชายอยู่

พอเข้าบ้านลูกชายก็เอาเงินที่ได้มากองไว้บนโต๊ะ
แล้วถามพ่อว่า

“พ่อครับ เงินเท่านี้พ่อที่จะซื้อขวานได้สักกี่เล่ม ?”
พ่อตกใจ ถามลูกชายว่า

“เจ้าเอาเงินมากมายเหล่านี้นี้มาจากไหน ไปขโมยเขามาหรือ บอกพ่อมาตามตรงนะ”

ลูกชายหัวเราะแล้วบอกว่า

“ไม่ใช่ครับ เป็นเงินที่ลูกเอาขวานเก่าเล่มนั้นไปขาย”
พ่อบ้นดาลโทสะจันมาทันที เอ็ดลูกชายว่า

“โกหก ขวานเล่มนั้นขายเป็นเศษเหล็ก อย่างมากก็
ได้ไม่เกิน 1 ตำลึง เจ้าบอกมาตามตรงว่าไปขโมยเงินใครที่
ไหนมากมายเช่นนั้น”

ลูกชายจึงบอกพ่อว่า “พ่อครับ ขวานเล่มนั้นไม่ใช่
เศษเหล็ก มันเป็นขวานทอง”

แล้วลูกชายก็เล่าเรื่องที่เขาไปประสบมาให้พ่อฟัง
แล้วเอาผ้าวิเศษผืนนั้นมาทดลองให้พ่อดู

พ่อดีใจมาก เลยเลิกเข้าป่าตัดฟันนับแต่นั้นมา

ส่วนลูกชายก็เอาเงินที่ได้มาจากการขายขวานทอง
ไปเรียนต่อ และใช้ผ้าผืนนั้นรักษาคนเจ็บ เมื่อเขาเรียนจบ
ออกมาก็กลายเป็นนายแพทย์ที่มีชื่อเสียงที่สุด แต่เขาก็ไม่
เคยลืมชีวิตในอดีตที่เคยยากจนมาก่อน ได้เงินมาทำอะไรช่วย
คนจนโดยไม่ตระหนี่เลย

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าคนที่นำยกย่องสรรเสริญนั้น ไม่
เพียงแต่คนชั่วที่กลับใจเป็นคนดีเท่านั้น แต่คนที่ไม่มีโอกาส
เรียนหนังสือเพราะความยากจน แล้วกลับมาเรียนใหม่เมื่อ
มีโอกาสก็สมควรที่จะได้รับการยกย่องสรรเสริญด้วย และ
ถือเป็นแบบอย่างของความมานะพยายามได้

อย่าพ่ออย่าเกียจเจ้า
ถ่อยเกียจเสมอเกวียน
ศิลปศาสตร์วิทยาเรียน
จงพ่อเรียนรู้ไว้

จงเพียร
ท่านใช้
เลื่องโลก นับเฮ
ใหญ่แล้วเป็นคุณ

คิดไม่เป็น

สมพงษ์ พงษ์กิจ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชาองค์หนึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าสาครราช ครองเมืองสาครปุระ มีแม่น้ำชื่อสาครนทีไหลมาจากทางเหนือ ผ่านที่ราบลุ่มอันกว้างใหญ่ไปสู่ทะเลที่ปากอ่าวใกล้กับที่ตั้งเมืองสาครบุรี แม่น้ำสายนี้เป็นเส้นทางที่ชาวเมืองใช้เรือสัญจรติดต่อกัน มีคลองเล็กคลองน้อยแยกไปสู่เขตคามน้อยใหญ่โดยรอบดุจเส้นใยแมงมุม ทางบกนั้นเล่าก็มีเส้นทางเกวียนขนาดใหญ่พาดผ่านใจกลางเมือง และมีทางเกวียนขนาดย่อมหลายสายแยกไปในทิศทางต่าง ๆ มีขบวนเกวียนพ่อค้าแล่นก่ท่องเที่ยวสัญจรไปมาไม่ขาดสายตั้งแต่ก่อนอาทิตย์เริ่มอุทัย จวบจนกระทั่งสิ้นแสงไปนานเท่านั้น

ด้วยเหตุที่พื้นที่ส่วนใหญ่ของเมืองสาครปุระอยู่ติดกับทะเล ชายฝั่งเป็นเลน พื้นดินเป็นดินเหนียวเก็บกักน้ำได้ดี อาชีพหลักของชาวเมืองจึงทำนาเกลือ พระเจ้าสาคร-

ราชก็ทรงสนับสนุนทุกวิถีทาง เศรษฐกิจของสาครประจักษ์
ขึ้นกับเกลือ พ่อค้าต่างเมืองจะพากันมาซื้อหาเอาไปหรือนำ
สินค้าประเภทข้าวสาเล่ ถั่วงา แลผ้าฝ่อนแพรพรรณมาแลก
เปลี่ยน ชาวนาครอยู่สุขเกษมสุขโดยทั่วหน้า หากจะกล่าว
ว่าจะประเมินพระราชทรัพย์ในท้องพระคลังได้จากรอยยิ้ม
บนใบหน้าชาวเมืองก็มีผิด

การทำนาเกลือนั้น ชาวนาเกลือจะแบ่งพื้นที่ออกเป็น ส่วน ๆ ส่วนแรกเรียกว่า “วัง” เป็นพื้นที่กว้างขวางมากสำหรับเก็บกักน้ำที่ใช้กังหันลมดูดระเหิดวิดน้ำทะเลจากลำราง จากวัง ชาวนาเกลือจะระบายน้ำไปยัง “นาตากน้ำ” หรือเรียกกันสั้น ๆ ว่า “นาตาก” เพื่อให้แสงแดด แผลพเผาจนน้ำงวดลงมีความถ่วงจำเพาะราว 4-10 องศาโบเมต์ ก็จะระบายต่อไปยัง “นาเชื้อ” เพื่อระเหยน้ำต่อจนมีความเข้มข้นมีความถ่วงจำเพาะระหว่าง 22-24 องศาโบเมต์ จึงระบายไปยัง “นาปลง” เพื่อให้เกลือตกผลึก พื้นที่นาปลงนั้นต้องใช้ลูกกลิ้งที่หนัก ๆ อัดให้เรียบและแน่น

ทัศนียภาพนาเกลือที่น่าชมมาก มีกระท่อมน้อยเรียงรายเป็นระยะ ยามเช้าแลยามเย็นประกายแดดสีทองจะสาดส่อง กังหันที่หมุนเล่นลมอยู่เอื่อย ๆ จะทอดเงาเป็นลำยาว บางอันที่รับใช้มานาน ใบกังหันเก่าขาดกระรุ่งกระริ่งก็จะทิ้งชายเล่นลมอยู่ริก ๆ และในวันที่ลมสงบ น้ำในนาหนึ่งจะเห็นเงาสะท้อนของกระท่อมแลกังหันชัดเจนดุจดูจากกระจกเงา นอกฤดูทำนาเกลือแล้ว จะเห็นนกทั้งหลายเป็นต้นว่านกพริก นกกระยาง จับเจ้าจิ้งจับปลาในนาร้างเป็นฝูงน่าเพลิดเพลิน บนท้องฟ้า เหยี่ยวนกเขอันมีตาแหลมคมจะถลาลมอยู่เบื้องบน ต่ำลงมาเป็นเหล่านกนางนวล แลนางแอ่นลอยร่อนอยู่ไปมา ในฤดูทำนาเกลือแล้ว วันทั้งวันจะเห็นชาวนาเกลือหมู่ใหญ่ ทำงานง่วนอยู่ท่ามกลาง

เปลวแดดที่ร้อนระอุ บ้างใช้ “อีลุน” ดันเกลือให้แตกเป็น
เม็ด บ้างใช้ “กะทา” ชักเกลือรวมเป็นแถว บ้างช่วยกัน
ลอมเกลือขึ้นเป็นกอง เพื่อให้เกลือสะเด็ดน้ำ บ้างก็หาบเกลือ
ขึ้นยุงฉางหรือลำเลียงลงกำปั่นซื้อขายไปต่างเมือง นักเดิน
ทางต่างท้องถิ่นที่ผ่านมามักจะเหลือบแลจนเหลียวหลัง
บางหมู่บางเหล่าถึงกับหยุดเกวียนดูแลลงเหยียบย่ำไปในนา
บางพวกตั้งใจมาเผ่าตั้งแต่ก่อนรุ่งเพื่อบันทึกความงามตอน
อุษาสางไว้ในหัวใจ บางหมู่พากันมาตอนใกล้ค่ำ ยามพระ
อาทิตย์จะลาโลก เพื่อรับอารมณ์ที่อ้างว้างเดียวดาย แต่ไม่
ว่าจะมายามใด เสียงออแดดของกังหันลมย่อมจะเป็นเสียง
เพลงที่บรรเลงสอดแทรกอยู่ในหัวใจทุกผู้ ด้วยเหตุนี้
เกลือจึงไม่ขาดคนไปเยือน แลคนชอบไปเยือนเพราะใจชาว
นาเกลือมิได้เก็บไปตามผลิตผลที่ได้ หากแต่เปี่ยมไปด้วย
น้ำใจแลไมตรี

รอยยิ้มเห็นพื้นขาวตัดกับใบหน้าที่กร้านเกรียมเพราะ
เปลวแดด เป็นการเชื้อเชิญที่ไพเราะกว่าคำหวานใด ๆ

ด้วยเหตุที่ชาวสาครประเพณีชาวญูการทำนาเกลือ
เป็นที่เลื่องลือว่าทำเกลือขึ้นเยี่ยมเพราะทั้งขาวและทั้งเต็ม
พอกำต่างเมืองจึงนิยมมาซื้อหา ชาวนาเกลือเห็นช่องทางที่
จะได้เงินมากขึ้น แลด้วยความขยันหมั่นเพียรที่สืบทอด
กันมา จึงเร่งผลิตให้มากขึ้นและมากยิ่งขึ้น เมื่อทุกคน
เร่งเพิ่มผลผลิต ปริมาณก็เกินความต้องการของตลาด เพียง

สองสามฤดูทำนาเกลือเท่านั้นราคาเกลือก็ลดฮวบฮาบลง เพราะบรรดาพ่อค้าทั้งหลายพร้อมใจกันประชุมตกลงที่จะ รับซื้อเกลือในราคาที่ต่ำบ้าง งดซื้อบ้าง ทำให้ชาวนาเกลือ ถึงคราววิบัติโดยทั่วหน้ากัน บางพวกที่ยากจนถึงกับขาด เงินที่จะจับจ่ายซื้อหาอาหารแลเครื่องนุ่งห่มกันทีเดียว ทั้ง งานบวชแต่งงานศพแทบไม่ได้ยินเสียงแห่แหนแลเสียงประโคม ต้องกู้หนี้ยืมสินจับจ่ายใช้สอยพอประทังชีวิตกันวันไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ชาวนาเกลือจึงประชุมกันแต่งตั้งนาย บ้านขึ้นเป็นตัวแทนกราบบังคมทูลความเดือดร้อนต่อพระ ราชา พระเจ้าสุริยราชรับคำร้องทุกข์แล้วมิได้นิ่งนอน พระทัย ทรงมอบให้มหาปุโรหิตเป็นธุระหาทางแก้ไข

มหาปุโรหิตประชุมเหล่ามนตรีทั้งหลายวิเคราะห์ เหตุเดือดร้อนได้ข้อยุติว่าเหตุทั้งนี้เพราะชาวนาเกลือผลิต เกลือได้มากเกินไปเกินความต้องการของตลาด เป็นเหตุให้ราคา เกลือตกต่ำลงจนถึงขั้นแม้ขายได้หมดทุกเม็ดก็ต้องขาด ทุนถึงล้มจม ทางแก้จะต้องทำพร้อมกันสามประการคือ ต้องหาวิธีให้ชาวนาเกลือลดการผลิตเกลือ แลพระราชจะ ต้องทูลพระราชทรัพย์ในท้องพระคลังออกซื้อเกลือในราคา ที่ยุติธรรมจากชาวนาโดยตรงเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน กับต้องหาตลาดเพิ่มเติมในต่างแคว้นที่ไกลออกไป เกลือที่ รับซื้อไว้จะต้องกักตุนจนกว่าภาวะเกลือในท้องตลาดจะ ขาดแคลนราคาเชยิบสูงขึ้นเห็นว่ามีกำไรพอสมควรจึงนำ

ออกจำหน่าย การทำเช่นนั้นเท่ากับทางบ้านเมืองเป็นคนกลวง
เสียเอง เมื่อนำความคิดขึ้นกราบบังคมทูล พระเจ้าสุริยวงศา
ก็มีได้ทรงขัดข้องประการใด กลับเร่งให้ดำเนินการแก้ไข
ความเดือดร้อนของชาวนาเกลือตามขั้นตอนโดยด่วน

ภาวะตลาดเป็นไปตามที่คณะมนตรีวิเคราะห์ไว้ทุก
ประการ ในยามนี้ นายวานิชทั้งหลายต้องการซื้อหาเกลือ
เป็นอย่างยิ่ง แต่จะถามซื้อที่บ้านใดก็ตาม ทั้ง ๆ ที่เห็นเกลือ
เต็มยั้งฉาง ก็ได้รับคำตอบว่าท่านมหาปุโรหิตส่งคนมาซื้อ
ไปหมดแล้ว หากต้องการให้ไปติดต่อกับท่านมหาปุโรหิต
เอง

คำตอบเป็นเช่นนั้นเหมือนกันทุกบ้าน ทั้งนี้เพราะ
มหาปุโรหิตได้ดำเนินการตามข้อตกลงของเหล่ามนตรีที่
นำขึ้นกราบทูลพระราชอาไวทุกประการ แต่ที่ได้ฝากเกลือ
ไว้กับชาวบ้านก็เพราะเห็นว่าปัญหานี้จะใช้เวลาแก้ไขไม่
นานนัก อย่างช้าไม่เกินสองฤดูท่านาเกลือ ไม่ควรที่จะต้อง
ไปสร้างยั้งฉางให้สิ้นเปลืองพระราชทรัพย์โดยใช่เหตุ

บรรดาพ่อค้าเห็นว่าการไปติดต่อซื้อเกลือจากมหา
ปุโรหิตนั้นย่อมจัดซื้อได้ในราคาที่สูงมาก สู้หาทางซื้อจาก
ชาวนาเกลือโดยตรงมิได้ จึงถามว่า

“มหาปุโรหิตซื้อเกลือท่านราคาเกวียนละเท่าไร”

ชาวบ้านก็ตอบโดยตรงตามประสาซื้อ พ่อค้าก็หัวเราะ
เยาะเออ แล้วกล่าวว่า

“พุทโธ ที่แท้ต่ำกว่าที่เราเคยซื้อก่อนเกลื่อนราคาลงเสียอีก เอาเถิดถ้าท่านขายให้เรา เราจะให้ราคาซึ่งแม้จะไม่สูงเท่าเดิม แต่ก็สูงกว่าที่มหาปุโรหิตซื้อจากท่าน”

แม้ชาวนาเกลืออยากได้เงินที่จะงอกเงยเพิ่มขึ้น แต่เขาก็ซื้อสัตย์น่าสรรเสริญยิ่งนัก

“ไม่ได้หรอก เราไม่อาจคดโกงเอาเกลือของท่าน ปุโรหิตมาขายให้แก่ใครได้”

“ท่านไม่ได้คดโกงแต่ประการใดเลย” พ่อค้าแย้ง “ท่านเพียงขายเกลือที่ท่านรับเก็บรักษาไว้ให้เราซึ่งกว่ามหาปุโรหิตจะต้องการใช้ก็อีกนานนัก เมื่อถึงฤดูท่านาเกลือคราวต่อไป ท่านก็เอาเกลือใหม่ชุดใช้ให้ทัน เมื่อเจตนาคดโกงไม่มีมาแต่ต้น ใครเล่าจะกล้ากล่าวหาพล่อย ๆ”

แล้วพ่อค้าก็แถมท้ายอีกว่า “ท่านไม่ยากบวชบุตรชายแต่งบุตรสาวให้ทัดเทียมเพื่อนบ้านหรือ”

ชาวนาเกลือบ้านนั้นก็เห็นจริง จึงยอมแบ่งเกลือขายให้พ่อค้าไปจำนวนหนึ่งด้วยความตั้งใจอันแน่วแน่ว่าจะชดใช้ให้มหาปุโรหิตในฤดูท่านาเกลือคราวต่อไป บ้านอื่นทราบเหตุผลก็เอาอย่างบ้าง ไม่ช้าเสียงพาทย์และเสียงพิณก็เริ่มกรึกกรืน ชาวบ้านก็ยิ้มแย้มแจ่มใสโดยทั่วหน้ากัน แต่เพียงไม่ทันพ้นฤดูท่านาเกลือคราวต่อมาราคาเกลือก็ตกต่ำลงอีก และตกต่ำยิ่งกว่าเดิมเสียอีก ทั้งนี้เพราะพ่อค้ากว้านไปกักตุนไว้เสียเอง อาชีพท่านาเกลือแต่ครั้งบรรพบุรุษเห็นที่จะ

ถึงจุดจบอย่างแน่แท้ เสียงออดแอดของกังหันลมเหมือน
เสียงครวญครางของคนใกล้สิ้นใจ

มหาปุโรหิตทราบเข้าก็ตบอกผาง คิดทบทวนดูว่า
ปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่นี้จะโทษใคร พ่อค้าย่อมแสวงหากำไร
ทุกวิถีทาง เพราะนั่นคืออาชีพของเขา ชาวนาเกลือเล่าหัวใจ
เพื่อนก็แสนซื่อและบริสุทธิ์เกินกว่าที่จะหันเล่ห์เหลี่ยมใด ๆ
ทางบ้านเมืองเล่าที่ทุ่มความคิดและเงินทองลงช่วยจนเกือบ
สัมฤทธิ์ผล ก็เกิดพลาดท่าวิธีการของพ่อค้าเสียอีก ครั้นจะ
ใช้อำนาจบีบบังคับเล่าก็ผิดวิธีแห่งประชาธิปไตยที่ใช้ปกครอง
ชาวสาครประอยู่

“เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะทุกคนคิดถึงแต่ประโยชน์
ตนที่เห็นเฉพาะหน้า มิได้คิดการให้ไกลถึงประโยชน์สุข
ส่วนรวมในภายหน้า” มหาปุโรหิตรำพึงด้วยใบหน้าหมอง
คล้ำ “ทำอย่างไรจึงจะทำให้ทุกคนรู้จักสละประโยชน์ส่วน
น้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง”

ความยากแค้นของราษฎรครั้งนี้จะแก้ไขได้อย่างไร

เกียรติประวัติ ของกวีนิพนธ์

รดา วงศ์ยังอยู่

ตอนบ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ อัจฉาได้ไปเยี่ยมญาติที่บ้านบริเวณสุเหร่าหรือมัสยิดกุฎลอิสลาม ตำบลบ้านสมเด็จ สุเหร่าแห่งนี้ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาใกล้ ๆ กับสะพานปฐมบรมราชานุสรณ์ ฝั่งธนบุรี ด้านข้างมีสะพานทำน้ำเป็นที่นั่งเล่น มีคนชอบมานั่งพักผ่อนอยู่เสมอเมื่ออัจฉาเข้าไปในบริเวณนั้น ก็ได้เห็นพี่แอบนั่งอยู่ก่อนแล้ว จึงได้เข้าไปทักทาย และได้นั่งสนทนากันอยู่ครู่หนึ่งที่แอบจึงเชิญให้ไปที่บ้าน

สุเหร่ากุฎลอิสลามนี้สร้างมานานถึง 123 ปีแล้ว ในสมัยปลายรัชกาลที่ 4 แห่งราชวงศ์จักรี ผู้คนที่อาศัยอยู่ในละแวกนี้ มีทั้งคนไทยที่นับถือพุทธศาสนา และไทยมุสลิมที่นับถือศาสนาอิสลามต่างก็อยู่ร่วมกันด้วยความผาสุกมาช้านาน

บ้านพี่แอบเป็นเรือนไม้แบบบ้านทรงไทย มีนอก
ชานสองชั้น ไม่สูงกว่ากันมากนัก ชั้นล่างยื่นออกไปติด
ผนังข้างหนึ่งของสุเหร่า มีกระถางกล้วยไม้บานาพันธุ์แขวน
เรียงรายเป็นระเบียบ บ้านก็สะอาดจัดไว้เรียบร้อย เมื่ออัชฌา
ฉันไปบนเรือน เห็นชายหนุ่มลูกเจ้าของบ้านกำลังจัดหนังสือ
เอกสาร สมุดภาพ อยู่ที่นอกชานชั้นบน จึงทักว่า “สวัสดี
หลานชาย ไม่ได้พบกันนาน เล่าเรียนไปถึงไหนแล้วละ”

กริตติศักดิ์ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ยิ้มน้อย ๆ แล้ว
ตอบว่า “ผมเรียนจบในสาขาเวชนิทัศน์ คณะแพทยศาสตร์
และศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับพระราชทาน
ปริญญาเมื่อเร็ว ๆ นี้เองครับคุณอา”

“อายินดีด้วยนะ” อัชฌาแสดงความยินดี แล้วหัน
ไปพูดกับพี่แอบว่า “ดีใจด้วยจริง ๆ ค่ะ พี่แอบเลี้ยงลูกได้ดี
สมใจ”

พี่แอบยกสมุดภาพมาตั้งตรงหน้า แล้วกล่าวว่า “ดู
สมุดภาพสองสามเล่มนี้สิครับ ทำให้ผมภูมิใจในตัวลูก
เสมอมา ลูกกำพร้าแม่ ผมเลยเป็นทั้งพ่อและแม่ เราพ่อลูก
รักกันมาก เข้าใจกันดี ลูกเป็นคนสอนง่าย เชื่อฟัง ตั้งใจ
เรียน ไม่เคยทำให้ผมผิดหวังเลย สมุดภาพเหล่านี้ผมได้
รวบรวมไว้นานแล้วละครับ เป็นเรื่องราวของลูกทั้งนั้น เท่า
กับบันทึกเกียรติประวัติของเขาไว้”

อัชฌาเปิดสมุดภาพดู ภาพเหล่านั้นบันทึกเรื่องราวเมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว เป็นภาพที่ต่างเวลากัน ต่างเหตุการณ์ และต่างสถานที่ ที่บุคคลต่าง ๆ ที่รู้จักบ้างไม่รู้จักบ้าง ที่อยู่ในเมืองไทยและต่างประเทศดูแล้วล้วนน่าชื่นชมยินดี และน่าภูมิใจมิใช่น้อย

ภาพที่ซึ่งใจในอันดับแรก ก็ภาพพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลปัจจุบัน กำลังพระราชทานเหรียญลูกเสือสรรเสริญชั้นสาม ในวันลูกเสือแห่งชาติเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2508 ณ สนามกีฬาแห่งชาติ ผู้

รับพระราชทานคือ ลูกเสือสำรองตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง อัจฉาถามขึ้นว่า “รู้สึกอย่างไรบ้างหลาน ตอนรับพระราชทานเหรียญ”

กริตติศักดิ์ตอบว่า “คุณอาครับ ผมยังจำความรู้สึกขณะนั้นได้ดี เจ้าหน้าที่ให้ผู้ที่เข้ารับพระราชทานรางวัลต่าง ๆ เข้าแถว ผมตัวเล็กกว่าเพื่อน เขาจัดให้ผมอยู่หัวแถวนี้ไงครับคุณอา” กริตติศักดิ์ชี้ที่ภาพถ่าย แล้วกล่าวต่อไปว่า “ผมเลยต้องขึ้นไปรับก่อน ผมตื่นเต้นมากครับ ทั้ง ๆ ที่พ่อสั่งแล้วว่าอย่าตื่นเต้นให้มากนักให้ทำดีที่สุด ตอนนั้นเมื่อผมขึ้นไปถึงที่ประทับแล้วถวายคำนับรับพระราชทานเหรียญ ผมยื่นมือขึ้นไปรับเต็มที่ แต่ผมยังเด็กตัวเตี้ยนิดเดียว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงค้อมพระวรกาย ทรงส่งเหรียญให้ผมช้า ๆ ผมมองพระพักตร์เห็นทรงยิ้มอย่างอ่อนโยน ผมเลยไม่รู้สึกละอายใจอะไร แล้วผมได้ยื่นเสียงปรบมือกึกก้องไปหมด” กริตติศักดิ์ชี้ให้ดูที่ภาพ “ผมมองสมเด็จพระบรมราชินีก็ทรงยิ้มเช่นเดียวกัน ผมรู้ว่าทั้งสองพระองค์ทรงมีพระทัยดีกับเด็กมาก ประทับใจผมมากครับ”

สาเหตุที่ได้รับพระราชทานเหรียญนั้น ก็โดยที่ลูกเสือสำรอง กริตติศักดิ์ สาสนกุล บุตรนายแอบ และ นางรส-สุคนธ์ (บุญยรัตพันธุ์) เกิดวันที่ 6 พฤศจิกายน 2500 อายุ 8 ปี 11 เดือน นักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 สังกัดกองลูกเสือโรงเรียนวุฒศึกษา ตำบลบ้านสมเด็จ อำเภอกลองสาด จังหวัด

ธนบุรี ซึ่งบัดนี้รวมอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ประกอบ
วีรกรรมช่วยชีวิตเด็กชายเกี๊ยกตง แซ่โล้ว อายุ 5 ปี รอด
จากการจมน้ำตายในแม่น้ำเจ้าพระยา เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์
2508 และได้ช่วยชีวิตเด็กชายอัสวรา กลิ่นกมล อายุ 8 ปี
10 เดือน ซึ่งจมน้ำในบริเวณใกล้เคียงกันให้รอดพ้นอันตราย
มาได้

“ยังจำเหตุการณ์ตอนนั้นได้ไหม เล่าให้อ่าฟังหน่อย
ซี อออยากทราบเรื่องราว” อัสมาขอร้อง กริติดิศักดิ์จึงเล่า
ให้ฟังว่า “ผมช่วยอัสวราให้รอดจากการจมน้ำตายเป็นคน
แรกครับ เขาอายุเท่า ๆ ผม บ้านอยู่ใกล้กัน เขามาอาบน้ำ
ผมนั่งที่ม้านั่งบนสะพานท่าน้ำ อัสวานั่งอาบน้ำที่บันได
ตอนนั้นน้ำเต็มเปี่ยมฝั่ง สะพานเปิดให้เรือรบแล่นผ่าน ความ
แรงของลูกคลื่นปะทะตัวอัสวราตกลงไปในช่องบันได น้ำ
พัดเข้าฝั่ง ความจริงเขาวายน้ำเป็นครั้งแรกแต่ทำไมจึงไม่โผล่
ขึ้นมา ผมสะดุ้งใจแล้วตัดสินใจดำลงไปทันที มุดใต้สะพาน
ที่หลังบันได ตอนนั้นคลื่นตีเข้าฝั่ง ผมคิดว่าได้ตัวอัสวราดึง
ให้ออกมาแต่ดึงไม่ออก ผมเกือบจะหมดความสามารถกลั้น
หายใจในน้ำ ต้องรีบโผล่ขึ้นมาหายใจแล้วก็รีบดำลงไปอีก
ครั้งนี้ผมใช้กำลังกระซากสุดแรงเกิด ตัวเขาหลุดออกมาได้
แล้วเริ่มพาวายเข้าฝั่ง เขาตกอยู่ในน้ำนานพอควร กินน้ำ
เข้าไปมากทำให้หมดสติ ผมตะโกนเรียกผู้คนมาช่วย ได้มี
ผู้มาช่วยปฐมพยาบาลจนฟื้นคืนสติ ที่เขาเขามีบาดแผลเลือด

ไหลออกมากครับ ต้องรีบพาไปสุขศาลาใกล้บ้านเย็บแผล แล้วพาส่งบ้าน” กริตติศักดิ์บรรยายตอนช่วยอัศวรา กลั่นกมล

อัชฌาฟังด้วยความระทึกใจ กล่าวว่า “อาฟังแล้วคิดว่าเด็ก ๆ ที่ว่ายน้ำเป็นก็ประมาณไม่ได้เหมือนกัน เพราะอันตรายจากการจมน้ำมีอยู่หลายอย่าง นี่ถ้าหลานไม่ตัดสินใจอย่างฉับพลันก็น่ากลัวจะแย่เหมือนกันนะ”

กริตติศักดิ์กล่าวต่อไปว่า “ครั้งแรกผมนึกว่าเขาว่ายน้ำเป็นคงไม่เป็นไร แต่เมื่อไม่โผล่ขึ้นมา ผมก็เอะใจ ที่ได้สะพานนั้นผมสังเกตเห็นตอนน้ำลดว่ามีเสามาก เสาบางต้นก็ผูกרון ขาของเขาจึงได้ไปติดอยู่ ผมจึงต้องออกแรงดึงตัวเขาเต็มที่ ตัวเขาก็เท่า ๆ กับผมละครับ”

อัชฌาชมด้วยความจริงใจ “หลานนี่ช่างสังเกตดี ไหวพริบดี อาขอชมอีกแล้วก็ที่ช่วยชีวิตเด็กอีกคนไว้ละ เล่าให้อาฟังด้วยซี” อัชฌาขอร้องต่อ

กริตติศักดิ์จึงเล่าว่า “ครับ เวลาที่ห่างกันไม่มากนัก หรอกครับคุณอา สมัยก่อนแถวริมตลิ่ง แถวใต้สะพานทำน้ำนี้เวลาน้ำลงมีกุ่มก้ามกรามเกาะอยู่ตามเสามาก เด็ก ๆ พวกกันมาจับกุ่มบริเวณนี้เสมอ เป็นที่สนุกสนานละครับ ผมเองก็ชอบเหมือนกัน วันนั้นผมไปนั่งเล่นอยู่ที่หัวสะพาน แต่เด็กคนที่ตกน้ำนี้เป็นเด็กถิ่นอื่นมากับเพื่อน ที่นี้ต่างคนต่างก็ช้อนกุ่มกันไป กำลังเพลินละครับไม่มีใครเฉลียวใจว่า

จะมีใครไปซ่อนกึ่งที่หัวสะพาน ต่อมาผมได้ยินเสียงดังตูม ไม่ผู้ตรงหัวสะพานต้องหักแน่ เด็กตกลงไปผมจับตามอง ลึกครู่เห็นเด็กโผล่ขึ้นมาห่างจากที่ตกสัก 3 เมตรเห็นจะได้ เสียงเด็ก ๆ ร้องกันโวยวาย ผมเห็นมือโผล่ไขว่คว้าอากาศ ผมตัดสินใจกระโจนพุ่งหลาวไปที่นั่นทันทีเลยครับ ดำดิ่งลงไป พอคว้าได้ตัวเด็กก็ใช้แขนข้างซ้ายโอบท้องไว้ รวบมือผู้ตกน้ำให้ติดกับลำตัว ใช้มืออีกข้างพยูน้อยอย่างแรง ใช้เท้าสองข้างถีบน้ำ ตอนนั้นน้ำเชี่ยวผมต้องฝืนตัวแข่งกับกระแสน้ำแล้วยังต้องใช้แรงพยูน้ำหนักตัวเด็กอีก เมื่อถึงฝั่งผมเพลียมากครับเกือบสิ้นแรง แต่ยังมีสติ ร้องเรียกให้คนช่วย เพราะหัดที่คุ้นน้ำทองใบ เขาวนศักดิ์ เดินมาใกล้ ทำน้ำเห็นเด็กมุงกันเป็นกลุ่ม และได้ยินเสียงผม ก็รีบมาช่วยครับ”

อชฌาถามขึ้นว่า “แล้วเด็กเป็นอย่างไรล่ะ”

กริตติศักดิ์จึงเล่าต่อว่า “ต่อมามีผู้ใหญ่มาช่วยกันหลายคนครับ เด็กตกน้ำอ่อนเพลียมาก ลำคักน้ำ น้ำเข้าปาก เข้าท้องมากครับ ช่วยพยาบาลกันจนค่อยยังชั่ว แล้วพาไปส่งบ้าน พ่อแม่ของเด็กชายเด็กตง แซ่โก้ว ดีใจที่สุด เข้ามากอดผม กล่าวขอบใจไม่ขาดปากบอกว่าลูกเขาวัยน้ำไม่เป็น ถ้าผมช่วยไว้ไม่ทันคงจะตายเป็นแน่”

เหตุการณ์อันเป็นวีรกรรมดังกล่าวนี้ได้แพร่หลายออกไปในละแวกบ้าน โรงเรียนและทางสื่อมวลชน ทั้งหนังสือ

พิมพ์ วิทยุ บริษัทโอสถสภาจำกัดได้เชิญ กริตติศักดิ์ อัสวรา และเด็กชายเก็กตง ไปแพร่ภาพและเรื่องราวทางโทรทัศน์ ในรายการกระจกเงาเยาวชน

เนื่องในวโรกาสครั้งนี้ เด็กชายกริตติศักดิ์ สาสนกุล ได้รับเหรียญลูกเสือสรรเสริญ อลา อลา ประจำปี ค.ศ. 1964-1966 จากมูลนิธิโจเซ่ แอนโตเนียว แห่งประเทศสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ โล่เกียรติยศ และประกาศนียบัตรเกียรติคุณ จากสคูตวอร์กรรมของลูกเสือจากไต้หวัน พระมหาคัมภีร์กูรอ่าน จาก หะยีสุไลมาน ฝ่ายวัฒนธรรมทางศาสนาอิสลาม แห่งมหาวิทยาลัยไต้หวัน ประธานาธิบดีมาร์คอสมอบภาพที่ท่านแต่งลูกเสือถ่ายกับบุตรชาย และธงฟิลิปปินส์เล็ก ๆ ให้เป็นที่ระลึก

กริตติศักดิ์กล่าวยืนยันว่า “ผมคิดดูแล้วมั่นใจว่าความดีนั้นเป็นที่ยอมรับทุกแห่งหน ผมเป็นที่ยอมรับของใครต่อใครมากมาย ทั้งผู้ใหญ่ในวงราชการและเด็ก ๆ เท่าผม ไม่ว่าเชื้อชาติใด ศาสนาใด พวกผมเด็กมุสลิมทุกคนได้รับการอบรมสั่งสอนให้จงรักภักดี ต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินที่เกิด และทำตัวให้เป็นประโยชน์สืบทอดเรื่อยมาทุกสมัย ผมเข้าใจว่าเด็กทุกคนทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา จะต้องได้รับคำสั่งสอนเหมือนผมและยึดถือคำสั่งสอนอบรมมาเหมือนผม”

เห็นแต่ยาย

แม่นาส ขวาลิต

คุณครูบอก “นักเรียนเขียนเรื่องแม่
พระคุณท่านมากแม่แผ่นดินใหญ่
รวมขุนเขามหาสมุทรสุดแสน ไกล
ก็ยังไม้อาจเทียบคุณมารดา”

พระคุณแม่เป็นอย่างไรฉันไม่รู้
แม่ฉันอยู่ไหน ไหนไม่เคยหา
ยายเลี้ยงฉันแต่เกิดกำเนิดมา
พอลืมตาคุณเป็นเห็นแต่ยาย

เจ้าพระคุณอุ้นอกยายกกกอด
เสียงแอดออดเปลไกวลูกใจหาย
“โอ๊ะละเห่ นาพิเกยันทันตายน
เจ้าไก่อายขั่นก้องสะเทือนดง

แม่ขวัญข้าวเจ้าอย่าสะอื้นอื้น
ดูกินนรร่ำรายในไพรระหง
พระสุธนมตามนางสาวองค์
โนราลงเล่นน้ำชุ่มฉ่ำใจ

แม่กาเหว่าทิ้งไข่ให้กาฟัก
แม่การักลูกกาเหว่าไม่สงสัย
คาบเหยื่อป้อนสอนลูกให้บินไกล”
ลูกกลับไปเพราะยายกล่อมและ ไกวเปล

ยังจำได้ยายอุ้มไปดูหุ่น
หน้าผัดฝุ่นขาวละอ่องร้องสรवलเส
ตัวตลกตาแดงเดินโซเซ
ร้องเห่-เฮ-เราจะกล่าวคำสุนทร

เอ่อ-เอ็ง-เอย จะกล่าวถึงสินสมุทรบุตรพี่เสือ
เก่งกาจเหลือไม่คิดพริ้นพิษสร
เข้าเช่นฆ่าปัจจามิตร เอ่อ-เอ็ง-เอย ให้ม้วยมรณ
ช่วยบิทรต่อสู้ศัตรูพาล

ถึงวันพระยายพาไปวัดโบสถ์
มีต้นโตนดเรียงรายเห็นไหมหลาน
เจ้าขุนทองร้องว่ามากราบกราน
ท่านสมภารเสียก่อนได้บุญครัน

คุณยายสอนให้ว่า นโมตัสสะ
ขอฟังพระพุทธธรรมมนม้น
ขอฟังสงฆ์ทรงศีลทุกวารวัน
ขอให้ฉันเติบโตใหญ่ในทางดี

แล้วยายสอนให้เรียนหัดเขียนอ่าน
ลูกต่อต้านยายคว่าน่าบัดสี
เกิดเป็นคนไร้วิชาปัญญาไม่มี
เป็นคนที่ไม่ประ โยชน์ โฉดเจานัก

คุณครูขาถ้าให้เขียนเรื่องแม่
หนูท้อแท้หัวใจให้อีกอัก
“แมร์ักลูกลูกก็รู้ยู่ว่ารัก”
สุดที่จักกล่าวว่าร่ำพรำพรรณนา

แม่ของหนูอยู่ไหนหนูไม่รู้
ยายรักหนูจริงแท้แน่นักหนา
ยายเลี้ยงดูหนูแต่เกิดกำเนิดมา
พอลืมตาดูเป็นเห็นแต่ยาย

ผู้มีวิริยะรู้
พยายามตามวิชา
ขวนขวายเลี้ยงอาตมา
คนผู้นั้นเลิศผู้

วิทยา
เช่นรู้
โดยชอบ ธรรมเส
ปราชญ์ช้องสรรเสริญ

เมื่อความฝันของตุ้ม เป็นความจริง

วิชัย พาณิษฐ์สวຍ

ตุ้ม เป็นเด็กผู้ชายวัย 7 ขวบเศษ ทำทางคล่องแคล่ว มีน้ำใจ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนทุก ๆ คน และก็ยังขยันเรียนด้วย แต่...แปลก ตุ้มไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์เลย

“วิชาคณิตศาสตร์นี่ยากจริง และก็เรียนไม่สนุกเลย”
ตุ้มบ่นกับตัวเองบ่อย ๆ

จนกระทั่งวันหนึ่ง น้าวิชัยซึ่งทำงานอยู่ในกรุงเทพฯ มาเยี่ยมครอบครัวของตุ้มที่บ้าน น้าวิชัยใจดี มีนิทานสนุก ๆ มาเล่าให้ตุ้มฟังหลายเรื่อง นอกจากนี้ยังชอบชวนตุ้มคุยอย่างเป็นกันเองอีกด้วย

“ตุ้มชอบเรียนหนังสือไหม” น้าวิชัยเริ่มชวนคุย

“ชอบครับ เรียนหนังสือสนุกดี และได้ความรู้ด้วย แต่ผมไม่ชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์เลยครับ” ตุ้มอดที่จะบ่นให้น้าวิชัยฟังไม่ได้

“เอ้า ! ทำไมล่ะ วิชาคณิตศาสตร์สนุกออก ไม่ยากเลยถ้าเรารู้วิธีเรียน”

“เรียนคณิตศาสตร์อย่างไรจึงจะสนุก น้ำวิชย์บอกผมหน่อยสิครับ” ตุ่มถามอย่างสนใจ

“ก่อนอื่นต้องตั้งใจเรียน และต้องคิดว่าคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ง่ายเพราะความจริงก็เป็นเช่นนั้น และเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุดด้วย ตุ่มลองตอบน้ำชี่ ถ้านำให้สตาลค์ตุ่มไป 5 บาท ตุ่มซื้อไอศกรีมไปเพียง 3 บาท จะได้เงินทอนเท่าไร”

“2 บาทครับ” ตุ่มตอบอย่างมั่นใจ

“เก่งมาก นั่นแหละโจทย์คณิตศาสตร์ ตุ่มคิดว่ายากไหม”

“ไม่ยากเลยครับ น้ำวิชย์ถามตุ่มอีกสิครับ”

“สนุกแล้วใช่ไหม เอาละ ตุ่มลองตอบน้ำชี่ว่า ตัวเลข 4 จำนวนนี้ จำนวนใดต่างจากจำนวนอื่น ๆ”

38

42

64

126

“126 ใช่ไหมครับ”

“เก่งอีกแล้ว ทำไมตุ่มเลือก 126 ละ บอกน้ำชี่”

“ผมสังเกตดูว่า 126 เป็นจำนวนที่มี 3 หลัก ต่างจากจำนวนอื่น ๆ ที่มีเพียง 2 หลักครับ”

“ถูกต้อง จะเรียนคณิตศาสตร์ให้เก่ง นอกจากต้องตั้งใจเรียนแล้วต้องเป็นคนช่างสังเกตด้วย” น้าวิชย์เริ่มบอกวิธี
น้าวิชย์ ถามผมอีกซิครับ สนุกจังเลย” ตุ่มเริ่มจะย่น
กะยอ

“ตกลง ฟังดี ๆ นะ สมมุติว่า คุณพ่อของตุ้มไปชื้อนาฬิกาที่ร้านแห่งหนึ่งในราคา 600 บาท แล้วยังมีเงินเหลืออีก 300 บาท คุณพ่อเตรียมเงินไปชื้อนาฬิกาเท่าไร น้อยกว่า 300 บาท หรือน้อยกว่า 600 บาท หรือมากกว่า 600 บาท”

“ต้องเตรียมไปมากกว่า 600 บาทซิครับ เพราะชื้อนาฬิกาไปตั้ง 600 บาทแล้ว ยังเหลือเงินอีก 300 บาท โจทย์ข้อนี้ต้องทำวิธีบวกไขใหมครับ”

“เก่งมาก มีเหตุผลดี จะเรียนคณิตศาสตร์ให้เก่ง นอกจากต้องตั้งใจเรียน ช่างสังเกตแล้ว ต้องเป็นคนคิดอย่างมีเหตุผลนึกถึงสิ่งที่เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ด้วย” น้าวิชย์บอกวิธี
ต่อ

“นอกจากนี้ยังต้องทำอะไรอีกครับ จึงจะเรียนคณิตศาสตร์เก่ง” ตุ่มถามต่อ

“ต้องขยันทำการบ้านบ่อย ๆ และมาก ๆ เพราะคณิตศาสตร์เป็นวิชาทักษะ ถ้าทำบ่อย ๆ จะเกิดความชำนาญ ทำได้อย่างถูกต้อง และแม่นยำ คล้ายกับคนที่ขับรถ

บ่อย ๆ ก็จะจับรถได้เก่ง คนเย็บผ้าเป็นประจำ ก็จะเย็บผ้าได้เก่ง รวดเร็วและสวยงามด้วย ตุ่มคิดว่าน่าพุดถูกไหม”

“ถูกครับ ต่อไปนี้ผมจะคิดว่าคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ง่าย จะเรียนอย่างตั้งใจ ช่างสังเกต คิดอย่างมีเหตุผล และขยันทำการบ้าน ครับ”

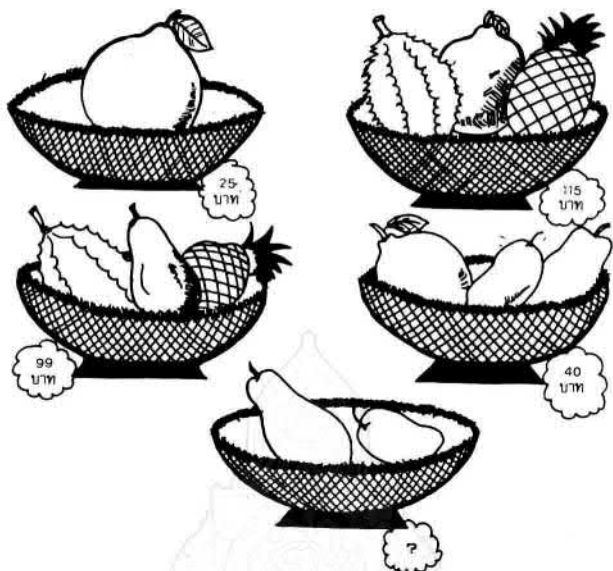
หลังจากที่ตุ้มได้พุดคุยกับน้ำวิชัยแล้ว ตุ่มก็มีกำลังใจที่จะเรียนคณิตศาสตร์ขึ้นอีกมาก และปฏิบัติตามที่น้ำวิชัยแนะนำทุกประการ บ่อยครั้งที่ตุ้มมีเวลาว่าง ตุ่มจะชวนขวยาหาเกมคณิตศาสตร์จากหนังสือต่าง ๆ มาฝึกคิดอย่างสนุกสนาน และเพลิดเพลิน เกมคณิตศาสตร์ที่ตุ้มฝึกคิดอยู่เป็นประจำ เช่น (เด็ก ๆ จะฝึกคิดแข่งกับตุ้มก็ได้)

แผ่นป้ายมหัศจรรย์

แผ่นป้ายที่ว่านี้ มีคุณสมบัติพิเศษ คือ เมื่อไปปิดตัวเลขในตารางแถวใดแถวหนึ่งซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 6 แถว คือ แถว ต. 1 ต. 2 ต. 3 น. 1 น. 2 น. 3 แล้ว เด็ก ๆ สามารถนำตัวเลขทุกจำนวนที่ไม่ได้ถูกแผ่นป้ายนี้ปิด มาบวกหรือลบกันตามเครื่องหมายที่ได้บ่งบอกไว้ในแต่ละช่องแล้ว จะได้ผลลัพธ์เป็นศูนย์พอดี เด็ก ๆ ลองค้นหาดูว่าแผ่นป้ายมหัศจรรย์นี้จะปิดตัวเลขในตารางแถวใด

+ 918	- 224	- 761	← แถว บ.1
- 205	- 118	+ 390	← แถว บ.2
+ 107	+ 553	- 868	← แถว บ.3

ผลไม้ปริศนา มีผลไม้ปริศนาน่าคิด นำรับประทาน
อยู่ 5 ชนิด คือ ส้มโอ ทูเรียน สับปะรด และมะม่วง แบ่ง
ใส่กระเจาดหลายใบด้วยกัน แต่ละกระเจาดติดราคาผลไม้ไว้
เรียบร้อย ยกเว้นกระเจาดสุดท้าย เต็ก ๆ ลองคิดดูซิว่า กระเจาด
ใบสุดท้ายควรติดราคาผลไม้เท่าไร

(เกมคณิตศาสตร์จาก สตรีสยาม ฉบับที่ 13 หลัง พฤศจิกายน 2524 และ ฉบับที่ 20 แรก มีนาคม 2525)

“เดี๋ยวนี้ผมสนใจและเรียนคณิตศาสตร์ได้สนุกเท่า ๆ กับวิชาอื่นแล้วครับ ผมฝันไว้ว่าสักวันหนึ่ง จะต้องมีคนเอ่ยปากชมผมว่า ผมเรียนคณิตศาสตร์ได้เก่ง ผมมีสิทธิ์จะฝันได้ใช่ไหมครับ ถ้ามีความพยายามควบคู่ไปด้วย” เป็นข้อความตอนหนึ่งในจดหมายที่ตุ้มเขียนไปถึงน้ำวิชัย

จนกระทั่งในตอนสายวันหนึ่ง ซึ่งเป็นวันประกาศผลสอบเลื่อนชั้นของตุ้ม ตุ้มดูผลการเรียนในสมุดรายงานอย่างร้อร่น

“โอ้โฮ เราทำคะแนนวิชาคณิตศาสตร์ได้ดีเป็นพิเศษ ดีกว่าทุกครั้งที่เคยสอบมา” ตุ่มร้องอุทานด้วยความตื่นเต้น และดีใจระคนกัน ช้ายังได้รับคำชมจากคุณครูประจำชั้น อีกว่า “ตุ้มเรียนคณิตศาสตร์เก่งขึ้นมาก ดีใจด้วยนะ”

วันนั้นตุ้มเดินทางกลับบ้านอย่างมีความสุขที่สุด คล้ายกับเป็นผู้ได้รับชัยชนะในการแข่งขันอะไรสักอย่าง

“จริงซินะ เราชนะแล้ว ชนะตัวเราเอง จากคนที่เรียนคณิตศาสตร์ไม่รู้เรื่องกลายมาเป็นคนที่เรียนคณิตศาสตร์อย่างสนุกสนาน และสอบได้คะแนนดี ชัยชนะใดก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าชนะตนเองใช่ไหม” ตุ่มรำพึงและถามตัวเองเบา ๆ อย่างเป็นสุข

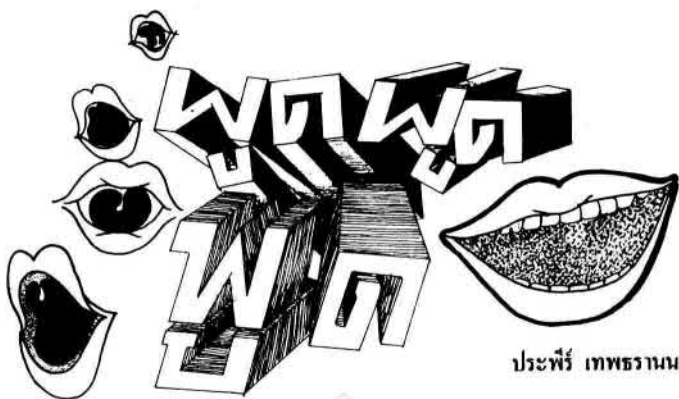
ตุ้มกราบขอบพระคุณน้ำวิชัยมากครับ ที่ช่วยชี้แนะแนวทางให้ตุ้มประสบความสำเร็จในครั้งนี้

ความฝันของตุ้มเป็นความจริงแล้ว !

เฉลยคำตอบเกมคณิตศาสตร์

เกมแผ่นป้ายมหัศจรรย์ ตอบ แถว น. 3

เกมผลไม้ปริศนา ตอบ 15 บาท

เด็กทราบไหมคะว่า คำว่าภาษาที่เราพูดกันอยู่ทุกวันนี้ หมายความว่าอย่างไร คำนี้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ให้ความหมายไว้ว่า “เสียงหรือกิริยาอาการซึ่งทำความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ คำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดจากัน โดยปริยายหมายถึงคนหรือชาติที่พูดภาษานั้น ๆ”

ดังนั้น ประเภทของภาษา ถ้าพิจารณาตามความหมายในพจนานุกรม ก็แบ่งได้เป็น 2 อย่าง คือ ภาษาที่เปล่งออกมาเป็นเสียง ก็คือภาษาพูด ในส่วนที่แสดงอาการก็คือ ภาษาท่าทาง นอกเหนือจากภาษาดังกล่าวแล้ว อีกวิธีหนึ่งที่จะทำความเข้าใจกันได้ ก็คือ ภาษาเขียน

ปัจจุบันภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปมาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงห่วงใยในเรื่องนี้ พระบรมราโช-

วาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2502 พระราชดำรัสตอนหนึ่งมีความว่า

“.....เมื่อกำลังถึงวิธีจะนำเอาความรู้ไปใช้ประโยชน์จะต้องอาศัยสิ่งใดบ้างแล้ว ก็เห็นว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งคือ ภาษา การได้มาซึ่งความรู้ต้องอาศัยภาษา การนำวิชาความรู้ไปใช้ก็ย่อมต้องอาศัยภาษาอีก เช่น เมื่อจะให้ปฏิบัติการใดก็ต้องออกคำสั่งเป็นต้น

ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า ได้มีการใช้ถ้อยคำออกจะฟุ่มเฟือยและไม่ตรงกับความหมายอันแท้จริงอยู่เนืองๆ ทั้งออกเสียงก็ไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี ถ้าปล่อยให้เป็นไปดังนี้ ภาษาของเราก็มีแต่จะทรุดโทรมชาติไทยเรามีภาษาของเราใช้เองเป็นสิ่งอันประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกอันมีค่าตกทอดมาถึงเราทุกคน จึงมีหน้าที่ที่จะต้องรักษาไว้.....”

ความจริงภาษามีการเปลี่ยนแปลงมานานแล้ว ในบทเห่ครวญหนังสือพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์ ไว้ว่า

“ภาษาสมัยใหม่
อ่านนักขักวิงเวียน
แบบเก๋เขวภาษา
อ่านเบื่อเหลือกำลัง

ของถูกใจพวกนักเรียน
เขาช่างเพี้ยนเสียจริงจริง
สมมุติว่าแบบฝรั่ง
ฟังไม่ได้คลื่นไส้เหลือ”

แสดงให้เห็นว่า ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาภาษาทั้ง 3 ประเภทแล้ว จะเห็นว่าวิธีการสื่อความหมายที่ใช้มากที่สุดก็คือ ภาษาพูด คือ พูดกันตั้งแต่หัดพูดเป็นจนกระทั่งสิ้นอายุ บางคนพอลืมตาตื่นขึ้นมาก็มีเรื่องที่จะต้องพูด และจะพูดอยู่ตลอดเวลา จนกว่าจะถึงเวลานอน พูดง่าย ๆ ก็คือ พอลืมตาก็อ้าปากพูดทันที เมื่อภาษาพูดเป็นภาษาที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน เรื่องที่จะกล่าวต่อไป จึงจะเน้นเฉพาะภาษาพูดเท่านั้น

การพูดเป็นเรื่องสำคัญมาก ไม่ว่าจะอยู่ในวัยใดถ้ารู้จักพูดให้ถูกกาลเทศะ พูดให้เหมาะสมกับบุคคลที่เราพูดด้วย ผู้พูดก็จะเป็นคนน่ารัก ใคร ๆ ก็อยากคบหาสมาคมด้วย ดังนั้นเด็ก จึงควรฝึกการพูดให้ดี พูดจาไพเราะ ผู้ใหญ่มักจะชมเด็กบางคนว่า เด็กคนนี้น่ารักจัง พูดจาก็ไพเราะ การพูดมีผลต่อผู้พูดไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะใด และไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเด็ก การพูดดีมีผลทำให้ได้รับความรักใคร่ชื่นชมเอ็นดูจากผู้ใหญ่ จากเพื่อน จากผู้ที่ได้ยินได้ฟัง จะทำอะไรก็จะได้รับความเมตตากรุณา ถ้าจะขอความช่วยเหลือจากใคร ก็ย่อมได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

การที่จะเป็นนักพูดที่ดี จะต้องเป็นนักฟังที่ดีก่อน เมื่อฟังแล้วก็คิดตาม แล้วจึงพูดเมื่อถึงโอกาสที่เราจะต้อง

พูดบ้าง เวลาพูดต้องคำนึงถึงมรรยาท การใช้น้ำเสียงที่สุภาพ ไม่พูดจากระโชกโฮกฮากเพราะจะทำให้ผู้ฟังเกิดความไม่พอใจหรือเบื่อหน่าย และสิ่งสำคัญอีกประการคือ ต้องพูดด้วยใจจริง นึกถึงใจเขาใจเรา เราอยากให้ผู้อื่นพูดกับเราอย่างไร เราก็ควรใช้วิธีการพูดแบบที่เราต้องการจากผู้อื่นด้วยเช่นกัน นอกจากการเป็นนักฟังที่ดีแล้ว เราต้องเป็นนักอ่านด้วย จะได้มีความรู้กว้างขวางสามารถพูดคุยกับบุคคลทั่วไปได้ ในการพูดก็ไม่ควรปล่อยให้คู่สนทนาพูดฝ่ายเดียว หรือเราผูกขาดการพูดเสียคนเดียว และระวังอย่าพูดโอ้อวดตนเองอย่างที่เรียกว่า “คุยโม้”

ความจริงแล้วเรื่องของการพูดเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้ ดังนั้นถ้าเด็ก ๆ อยากเป็นนักพูดที่ดีก็เริ่มฝึกได้ตั้งแต่บัดนี้ คือ ฝึกการพูดให้ชัดเจน ออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธี และใช้น้ำเสียงให้เหมาะสมกับกาลเทศะ และอยู่ที่เราพูดด้วยแต่ทางที่ดีแล้วเราควรใช้คำพูดที่สุภาพอ่อนโยนกับบุคคลทั่วไป

ปัจจุบันนี้คนไทยที่เล็งเห็นความสำคัญของการพูด ได้จัดตั้งสถาบันที่ช่วยฝึกฝนการพูดขึ้น เช่น สมาคมพัฒนาการพูดแห่งประเทศไทย สมาคมฝึกการพูดแห่งประเทศไทย ซึ่งก็มีผู้สนใจเข้ารับการอบรมเป็นจำนวนมาก และต่างก็มาจากอาชีพต่าง ๆ กัน

ถ้าเด็ก ๆ ได้มีโอกาสอ่านวรรณคดีสมัยก่อน นับตั้งแต่สมัยสุโขทัยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์จะทราบได้ว่า บรรพบุรุษของไทยเรานั้น ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพูดเช่นกัน

เด็ก ๆ คงได้ยินเรื่องของเปรตมาบ้างแล้ว รู้สึกอย่างไรบ้างคะ บางคนอาจจะกลัว บางคนอาจจะสงสาร เรื่องของเปรตที่มีเล่าไว้ในหนังสือไตรภูมิพระร่วง พระยาสิทธิไตรภพกรัณท์กรุงสุโขทัยทรงพระนิพนธ์ขึ้น เพื่อใช้สอนธรรมแก่ราษฎร มีข้อความตอนหนึ่งกล่าวถึงเปรตว่า เปรตลงจำพวกตัวงามเป็นทอง แต่ปากเหมือนหมู บ้างก็ปากเหมือนหน้าหมา มีหนอนเต็มปาก นี่เพราะโทษเมื่อเป็นคนปากอยู่ไม่สุข คำว่าครูบาอาจารย์ และพระสงฆ์ผู้ทรงศีล

นางนพมาศ ก่อนที่จะถูกพาตัวไปถวายตัวในวังของพระร่วงแห่งกรุงสุโขทัย พระศรีมโหสถผู้บิดามีความห่วงใยมาก จึงถามลูกสาวว่า จะทำตัวให้คนที่อยู่ในวังทั้งหมดรักใคร่ได้อย่างไร นางก็ตอบว่าจะปฏิบัติตนตามสุภาษิตที่กล่าวไว้ 5 ประการ ข้อแรกที่นางกล่าวถึง คือ “การใช้วาจาอ่อนหวานกับบุคคลทั่วไป”

หนังสือสุภาษิตพระร่วง ซึ่งใช้สอนใจคนสมัยก่อน ก็กล่าวถึงการพูดไว้หลายตอน เช่น “คิดแล้วจึงเจรจา” ซึ่งในเรื่องพระอภัยมณี ฤาษีก็สอนสุดสาครเช่นเดียวกันว่า “เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา”

มงคลสูตร ซึ่งเป็นมงคลที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ทั้งหมด 38 ข้อ ถ้าใครปฏิบัติได้จะทำให้ชีวิตมีความสุข ความเจริญ มีข้อหนึ่งกล่าวไว้ว่า “การพูดแต่สิ่งที่ดี และมีเหตุผล ถือว่าเป็นมงคลอันสูงสุด”

วรรณคดีเรื่องราชาธิราช ตอนพลายประกายมาศ กล่าวถึงพระเจ้าฝรั่งมังฆ้องที่อยากเห็นตัวสมเด็จพระราม เพราะได้ยัณกิตติศัพท์ความเก่งกล้า ดังนั้นพระเจ้าราชาธิราช จึงให้สมเด็จพระรามไปเฝ้า สมเด็จพระรามไม่ยอมนำอาวุธติดตัวไปเลยทั้ง ๆ ที่ก็ไม่แน่ใจว่าพม่าซึ่งเป็นศัตรูอยู่นั้นจะคิดร้ายหรือไม่ แต่ก็คิดปลอมใจตนเองว่า “จำจะต้องไปมือเปล่า เอาจปากเป็นอาวุธ แม้นพระเจ้าฝรั่งมังฆ้องไม่ตั้งอยู่ในสัจธรรม จะให้ทหารทำร้ายเราประการใด เราคงจะคิดพูดผ่อนผันให้รอดตัวกลับมาจึงได้..” และในที่สุดสมเด็จพระรามก็ใช้การพูดเจรจาและกลับมาบ้านเกิดได้โดยปลอดภัย

เรื่องการพูดนี้ สุนทรภู่ รัตนกวีสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ได้เขียนสั่งสอนไว้มากมาย เช่น

ในเพลงยาวถวายโอวาท

“อันอ้อยตาลหวานลิ้นแล้วสิ้นซาก

แต่ลมปากหวานหูไม่รู้หาย”

ในนิราศภูเขาทอง เมื่อนั่งเรือผ่านบางพูด ท่านก็เขียนไว้ว่า

“ถึงบางพุดพุดดีเป็นศรีศักดิ์
มีคนรักสอด้วยอร่อยจิต
แม่นพุดชั่วตัวตายทำลายมิตร
จะขอบผิดในมนุษย์เพราะพุดจา”

ในเรื่องสวัสดิรักษา ท่านสอนว่า เมื่อตื่นนอน
ให้พุดแต่สิ่งที่ดีก่อน ดังคำกลอนที่ว่า
“แล้วเอื้อนอรรถรสความที่ดีก่อน
จะถวามุมเกิดประเสริฐศักดิ์”

พิชัย สันตภิรมย์ เขียนไว้ในเรื่อง “น้ำคำ” ในหนังสือ
พัฒนาการพุด เล่าเรื่องการเดินทางไปต่างประเทศไปโดย
ไม่ค่อยรู้จักทาง ก็ใช้วิธีพุดแก้สถานการณ์ไปได้เรื่อย ๆ เขียน
เป็นคำกลอนให้ขบคิดดีว่าดังนี้

“แม้ต่างชาติศาสนาภาษาพุด
ใช้ล้นทุตผูกมิตรสนทสนม
ได้ทั้งเพื่อนทั้งงานด้านสังคม
ถึงปล่อยไ้ไข้คารมแก้เหตุการณ์”

บทประพันธ์อธิบายสุภาษิต ซึ่งเป็นหนังสืออ่าน
เพิ่มเติมภาษาไทย ก็มีบทที่กล่าวถึงการพุดว่า

“ปากเป็นเอกเหมือนเสมกมนตร์ให้คนเชื่อ
ฉลาดเหลือวาจาปรีชาฉาน
จะกล่าวถ้อยร้อยคำไม่รำคาญ
เป็นรากฐานเทิดตนพ้นลำเค็ญ”

คำพังเพยของไทยก็มีกล่าวเตือนไว้ เช่น “กำแพงมีหู ประตุมิดา” คือไม่ให้พูดอะไรพล่อย ๆ ต้องระมัดระวังคำพูด หรือ “ขวานผ่าซาก” ใช้เตือนผู้ที่พูดอะไรตรงเกินไป และใช้คำไม่น่าฟัง

ผู้ที่พูดเก่ง ๆ เรามักจะเรียกกันว่า “ล้นทูด” อาจเป็นเพราะการเป็นทูดต้องใช้วาทศิลป์อย่างมาก ถ้าเกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างประเทศแล้ว อาจเกิดสงครามขึ้นได้

ในการพูดถ้าพูดมากเกินไปก็ไม่ดี ผู้ที่อยู่ใกล้เคียงจะเกิดความรำคาญ ถ้าน้อยเกินไปก็ไม่ดี ยิ่งในขณะเป็นนักเรียน ถ้าพูดมาก เพื่อน ๆ อาจเรียนไม่รู้เรื่อง แต่ถ้าพูดน้อยเกินไปไม่ยอมซักถามถ้าไม่เข้าใจก็จะทำให้เรียนไม่ได้ดี หรือถ้าครูให้แสดงความคิดเห็นก็ควรพูด ไม่ใช่นิ่งเฉย ๆ มีคำพูดประชดประชันคนที่ไม่ค่อยจะยอมพูดว่า “กลัวดอกพิกุลจะร่วง” ซึ่งก็มาจากนิทานพื้นบ้านที่เล่าว่า นางพิกุลทองธิดากษัตริย์ พูดที่ไรดอกพิกุลทองร่วงจากปากทุกที ใครทำนายว่าไม่ดี เนื่องจากอิจฉานาง นางเลยไม่อยากจะทำ

เนื่องจากภาษาเป็นวัฒนธรรมเบื้องต้นที่บรรพบุรุษได้ถ่ายทอดมาถึงอนุชน การใช้ภาษาได้ถูกต้องไพเราะจึงถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง รวมทั้งจะก่อประโยชน์ให้ผู้ที่ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูด เยาวชนในฐานะผู้ที่รักษามรดกทางวัฒนธรรมทุกประเภทจึงควรช่วยกันอนุรักษ์ภาษาไทยทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน ตามแบบแผนที่บรรพบุรุษได้วางไว้ คือ เขียนให้ถูกต้องอักขรวิธี และออกเสียงพูดให้ชัดเจน คำควบกล้ำ ร, ล ก็ต้องออกเสียงให้ครบอย่าตัดทิ้งไป เพราะนอกจากจะฟังไม่ไพเราะแล้ว ความหมายอาจจะผิดไปได้ในบางคำ และถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรพูดโดยแทรกคำภาษาต่างประเทศลงไป ถ้ามีคำภาษาไทยอยู่แล้ว ถ้าเยาวชนทุกคนช่วยกันอนุรักษ์การใช้ภาษาไทย มรดกไทยชิ้นนี้ก็จะยังคงอยู่ชั่วกาลนาน

ไปเรียนท่านไขว้อย่า	เนานาน
พูดแต่พอควรการ	กลับเห้ย
ร่ำเรียนการงาน	เรือนอาต มานา
ยากเท่ายากอย่าเศร้า	เสื่อมสิ้นความเพียร

ห่มหมอนทอง บอชแก้ว

สมใจ บุญอูรพิภิญโญ

ดวงดาวส่งแสงระยิบระยับกระจายเต็มท้องฟ้า ลมหนาวพัดโชยมาเอื่อย ๆ เด็กหญิงตัวอ้วนกลม ดึงหมอนข้างสีทองมากอดกระชับไว้แนบอก

“หมอนทองจ๋า แก้วอยากให้หมอนมีปากและพูดกับแก้วบ้าง แก้วเหงาจังเลย โดยเฉพาะวันนี้แก้วนาร์มณ์ไม่ดีเลย ตั้งแต่ได้ยืนพ่อกับแม่คุยกันถึงเรื่องของเรา” ลูกแก้วรำพึงรำพันพร้อมกับถอนสะอื้นด้วยความทุกข์ใจ

“เอ๊ะ ! ‘เรื่องของเรา’ หมายความว่าอย่างไรหนอ” หมอนข้างสีทองนึกในใจ อ้อ ! นึกออกแล้ว เมื่อเข้าหมอนได้ยืนพ่อกับแม่ของลูกแก้วคุยกัน

“พ่อจ๊ะ วันเสาร์นี้พ่อว่างใช่ไหม เราไปซื้อผ้ามาทำหมอนข้างให้ลูกแก้วใหม่ดีไหมจ๊ะ แม่รู้สึกว้าหมอนข้างใบเดิมมันเก่า มีรอยคราบน้ำลาย น้ำตา น้ำมูกเต็มไปหมด แถมมีกลิ่นไม่ค่อยดีด้วย” แม่พูดพร้อมกับหยิบหมอนชูขึ้นให้พ่อดู

“โอ้โฮ ! หมอนทองของลูกแก้วกลายเป็นหมอนมอมไปแล้วหรือนี่ เห็นที่จะต้องเปลี่ยนใหม่แล้ว ลูกแก้วชอบนอนกอดแถมยังใช้ปากดูดหมอน คงรับเอาเชื้อโรคเข้าไปเยอะแยะ” พ่ออุทานทันทีที่เห็นสภาพของหมอน

ในวันนั้นพ่อกับแม่ก็พาแก้วไปเลือกซื้อผ้าที่ตลาดแม่อนุญาติให้แก้วเป็นผู้เลือก พ่อกับแม่พาแก้วเดินเข้าร้านนั้นออกร้านนี้ แก้วก็ยังเลือกไม่ได้ จนในที่สุดแม่ก็เป็นผู้ตัดสินใจเลือกซื้อผ้าสีชมพูมีรูปตุ๊กตาตัวเล็ก ๆ น่ารักให้ลูกแก้ว

เมื่อกลับถึงบ้าน แม่ลงมือตัดและเย็บหมอนข้างใบใหม่ ซึ่งมีขนาดยาวและใหญ่กว่าเดิมด้วยฝีมือประณีต โดยหวังว่าลูกแก้วคงจะเห่อและชื่นชมกับของใหม่ตามประสาเด็ก ๆ แต่ลูกแก้วมิได้รู้สึกเหมือนที่แม่คาดคะเนไว้มากนัก

ลูกแก้วยังรักและผูกพันกับหมอนทองที่แม่เย็บให้เมื่อตอนที่แก้วอายุครบ 1 ปี ขณะนี้ลูกแก้วอายุได้ 10 ปีแล้ว ลูกแก้วก็ยังคงกอดหมอนทองไว้แนบอกร่วมกับหลับอย่างมีความสุข

หมอนทองยังจำวันแรกที่ได้มาอยู่กับลูกแก้วได้อย่างแม่นยำ ราวกับเหตุการณ์นั้นเพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้เอง หมอนชอบเสียงหัวเราะของเด็ก ๆ มากกว่าเสียงร้องไห้ ในครั้งแรกที่ได้ยินเสียงร้องไห้ของลูกแก้ว หมอนตกใจมาก แต่

ต่อมาหมอนพยายามปรับตัวเองให้ยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น หมอนจึงสามารถฟังเสียงของลูกแก้วที่อยู่ในสภาพอารมณ์ต่าง ๆ ได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

ลูกแก้วเป็นลูกคนแรกของพ่อแม่ แม่รู้สึกตื่นเต้นและหือลูกมาก ลูกแก้วเติบโตขึ้นท่ามกลางการเลี้ยงดูที่แม่มีความเห็นว่า ลูกแก้วควรจะเป็นเด็กดี แม่ได้พยายามให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่แม่สามารถจะให้ได้

เมื่อแก้วอายุ 6 ปี พ่อและแม่พาลูกแก้วไปเข้าเรียนชั้นประถมปีที่ 1 วันแรก ๆ แก้วรู้สึกตื่นเต้น ทุกคืนก่อนนอนลูกแก้วจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับโรงเรียนและเพื่อน ๆ ให้หมอนฟัง

“หมอนจ๋า วันนี้แก้วสนุกจังเลยที่ได้ไปโรงเรียน แก้วมีเพื่อนใหม่อีกตั้งหลายคน มี ดัก เต็ม ไก่ กก เอ๊ะ..... ยังมีอีกหลายคนแก้วจำชื่อไม่ได้ นี่....หมอนจ๊ะ แก้วรักโรงเรียนมากที่สุด แก้วอยากไปโรงเรียนทุกวันเลยจ๊ะ”

ลูกแก้วตื่นแต่เช้าโดยพ่อแม่ไม่ต้องปลุก ในตอนแรกแก้วให้แม่สอนวิธีเข้าห้องน้ำ อาบน้ำ ล้างหน้าและแปรงฟัน แต่ต่อมา แก้วเป็นผู้ขอทำความสะอาดร่างกายด้วยตนเอง โดยแก้วให้เหตุผลกับแม่ว่า

“แม่จ๋า คุณครูบอกว่าแก้วโตพอที่จะทำความสะอาดร่างกายและแต่งตัวได้เองแล้ว แก้วขอทำด้วยตนเองนะจ๊ะ”

เมื่อยายมาเยี่ยมแก้ว ยายรักและเป็นห่วงแก้วมาก ยายอยากให้แก้วรับประทานอาหารได้เยอะ ๆ ยายจึงทำอาหารอร่อย ๆ ตักใส่จานแล้วเรียกแก้วไปนั่งใกล้ ๆ ในตอนแรก ๆ แก้วกลัวยายเสียใจ แก้วจึงยอมให้ยายป้อน แต่เมื่อแก้วนึกถึงคำชมของคุณครูขึ้นมาได้ แก้วจึงขอซื้ออาหารมาตักอาหารใส่ปากด้วยตนเอง ยายรู้สึกเสียใจมาก เพราะคิดว่าแก้วคงไม่พอใจมือที่เหยียวนของยาย แม่เห็นยายแสดงความเสียใจ แม่จึงรีบอธิบายให้ยายเข้าใจ

“แม่คะ ตอนนี้หลานของแม่เก่งขึ้นแล้วตั้งแต่ไปโรงเรียน คุณครูเขาอยากฝึกให้นักเรียนรู้จักช่วยเหลือตัวเอง เดียวนี้แก้วอาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารได้เอง แถมยังช่วยทำงานบ้านได้หลายอย่าง” แม่หยุดพูดและหันมายิ้มกับแก้ว “เฮ้.....ไหนลูกลองเล่าให้ยายฟังซิจะว่าแก้วช่วยแม่ทำอะไรบ้าง”

แก้วยืนตัวตรงด้วยความภาคภูมิใจ และเริ่มคุยถึงหน้าที่ของตนเองให้ยายฟังทันที

“ยายจำ แก้วช่วยแม่เช็ดโต๊ะ กวาดพื้น ล้างจาน รดน้ำต้นไม้หลังบ้านได้แล้ว แก้วเก่งไหมคะ” แก้วเดินเข้าไปกุกเข้าและเอาสี่ระยะชบตักของยาย

ต่อมาอีกไม่นาน แก้วก็มีน้องเพิ่มขึ้นอีกคน เป็นเด็กผู้ชายตัวอ้วนกลมคล้าย ๆ กับตอนแก้วเกิดใหม่ ๆ พ่อกับแม่ตื่นเต้นมาก โดยเฉพาะพ่อแล้วดีใจเหลือเกิน เพราะ

พ่ออยากได้ลูกชาย พ่อตั้งชื่อให้น้องว่า “ก้อง”

ทุกเช้าก่อนไปทำงาน พ่อจะเข้าไปดูน้องว่าตื่นหรือยัง ถ้าวันไหนน้องก้องตื่นเร็วพ่อก็จะอุ้มน้องก้องเดินไปทั่วบ้าน แก้วรู้สึกรักน้องเหมือนกัน แต่แก้วก็อยากให้พ่อและแม่กอดแก้วบ้าง หมอนเฝ้าสังเกตดูการเปลี่ยนแปลงของแก้ว และทุกคนในครอบครัว แก้วเริ่มเจ็บและเก็บตัวอยู่ในห้อง บางครั้งแก้วนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างพร้อมกับคิดถึงหมอนทองเข้ามากอดซบหน้าร้องไห้

“หมอนจำ แก้วไม่ยอมมีน้องก้องแล้วละจ๊ะ คุณชิใคร ๆ ก็พากันไปเล่นและอุ้มน้องก้องกันหมด ไม่มีใครสนใจแก้วเลย แก้วคงไม่ใช่ลูกของพ่อกับแม่แล้วใช่ไหมจ๊ะ ?”

โอ.....น่าสงสารแก้วจังเลย หมอนเห็นใจและอยากจะพูดให้แก้วเข้าใจว่าพ่อกับแม่เห็นว่าแก้วนั้นโตและสามารถช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว ส่วนน้องก้องยังเล็กอยู่ไม่สามารถจะช่วยเหลือตัวเองได้ พ่อกับแม่จึงต้องช่วยน้องก้อง ถ้าหมอนพูดได้ หมอนคงไม่ปล่อยให้แก้วต้องมานั่งโศกเศร้าเช่นนี้เป็นแน่

เย็นวันหนึ่งเมื่อน้องก้องนอนหลับ พ่อกับแม่ได้มีโอกาสดูกัน

“พ่อจ๊ะ พ่อรู้สึกเหมือนแม่ใหม่ว่า ลูกแก้วเดี๋ยวนี้หายหน้าหายตาไม่มาป่วนเปื้อนใกล้ชิดกับเราเหมือนแต่ก่อน แก้วคงจะเหงาและคิดมาก เราคงต้องเพิ่มเวลาให้กับ

ลูกแก้วมากขึ้นนะจ๊ะพ่อ” ขณะพูดแม่มีสีหน้าไม่ค่อยสบายใจ

พ่อนั่งนิ่งอย่างใช้ความคิดพลางพยักหน้าช้า ๆ

“ถูกแล้ว เรามัวมายุ่งวุ่นวายกับลูกก็จริงจนเกือบลืมลูกแก้ว ต่อไปนี้พ่อคงจะต้องใช้เวลาว่างตอนเย็นคุยกับลูกแก้ว และช่วยดูแลเรื่องการบ้านเหมือนอย่างที่เคยทำก่อนที่เราจะมีลูกก็จริง”

ต่อจากนั้นอีกไม่นาน แก้วก็มากระซิบให้หมอนฟังด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แจ่มใส

“หมอนทองจำ ตอนนี่แก้วมีความสุขที่สุดเลย เพราะแก้วรู้แล้วว่า พ่อและแม่รักแก้ว แก้วก็รักน้องก้องด้วยจ๊ะ” พอลิ้นเสียงกระซิบ หมอนก็เห็นลูกแก้วนอนหลับตาพริ้มอย่างมีความสุข

ลูกแก้วเจริญเติบโตขึ้นท่ามกลางความรักและความอบอุ่น แก้วตั้งใจเรียนและทำงานดีอยู่เสมอ เมื่อกลับถึงบ้านก็ช่วยพ่อแม่เลี้ยงน้อง บ่อยครั้งที่แก้วจะทำตัวเป็นครู โดยจับน้องก้องมาเป็นนักเรียน ครูแก้วสอนให้ ด.ช.ก้องอ่าน ก.ไก่ ถึง ฮ.นกยูง และยังสอนให้ท่องสูตรคูณแม่กับพ่อมักจะแอบยิ้ม เมื่อ ด.ช.ก้อง ไม่ยอมท่องสูตรคูณ นี่.....ถ้าหมอนสามารถแปลงเสียงหัวเราะได้คงจะต้องหัวเราะให้เสียงดังก้องฟ้าเป็นแน่ โอ.....แก้วจ๋า น้องก้องอายุแค่ 2 ปีจะให้ท่องสูตรคูณได้อย่างไรกันจ๊ะ”

พี่แก้ว น้องก้อง และทุกคนในครอบครัวอยู่กันอย่าง
สงบสุข จนกระทั่งวันหนึ่ง พ่อและแม่ได้คุยกันถึงเรื่อง
หมอนทองของแก้ว บังเอิญแก้วได้ยิน แก้วเริ่มวิตกกังวล
เกรงว่าพ่อและแม่จะต้องนำหมอนสุดที่รักของแก้วไปทิ้ง
ลงในถังขยะ ความทุกข์เริ่มครอบคลุมนหัวใจดวงน้อย ๆ ของ
แก้ว แก้วอยากจะบอกให้แม่ทราบว่ แก้วอยากจะเก็บหมอน
ทองไว้อย่างเดิม แก้วยังไม่อยากเปลี่ยนหมอนข้างใบใหม่
แต่แก้วไม่สามารถจะปฏิเสธความหวังดีของพ่อและแม่ได้
แก้วไม่รู้จะทำอย่างไรดี แก้วจึงต้องแอบมาร้องไห้กับหมอน

แม่ได้แะเข้ามาดูแก้วก่อนที่แม่จะเข้านอน แม่ห่ม
ผ้าให้แก้วเพราะเห็นว่าอากาศเริ่มเย็นลงทุกที แม่สังเกต
เห็นลูกสาวตัวสั่นเทา พร้อมกับมีเสียงสะอื้นดังลอดออก
มาจากริมฝีปาก แม่ตกใจมาก แม่ค่อย ๆ จับตัวของลูกแก้ว
โอบกอดไว้แนบอก

“ลูกแก้ว ลูกไม่สบายใจเรื่องอะไรจ๊ะ เล่าให้แม่ฟังได้
ไหม ถ้าแม่ช่วยลูกได้ แม่ยินดีจะช่วยจ๊ะ” แม่พูดปลอบ
พร้อมกับใช้มือลูบหลังด้วยความรักและเห็นใจ

ลูกแก้วเป็นเด็กที่ไม่เคยพูดปด ลูกแก้วจึงเล่าถึงความ
ทุกข์ใจให้แม่ฟัง

“แม่จ๋า แก้วไม่สบายใจเรื่องที่พ่อกับแม่จะเปลี่ยน
หมอนข้างให้แก้วใหม่ แก้วรักหมอนทองมากกว่า ถึงแม้
ว่ามันจะเก่าและมีกลิ่นไม่ค่อยดีนัก แต่แก้วก็ยังไม่อยากจะ

เห็นมันลูกวางทิ้งในถังขยะ แม่จะอนุญาตให้แก้วเก็บมันไว้ในห้องได้ไหมจ๊ะ แก้วอยากเก็บไว้เป็นอนุสรณ์ว่าครั้งหนึ่งหมอนทองเคยเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ของแก้ว” ลูกแก้วใช้สายตาวิงวอนจนแม่ใจอ่อน

“ตกลงจ๊ะ แม่จะอนุญาตให้ลูกแก้วเก็บหมอนทองของลูกไว้ สำหรับหมอนสีชมพูที่แม่เย็บให้ ลูกจะเอาไหมจ๊ะ”

ลูกแก้วซาบซึ้งในความรักและความปรารถนาดีของแม่ ลูกแก้วจึงพยักหน้าพร้อมกับก้มลงกราบบนตักของแม่

“แม่จ๋า แก้วยินดีและเต็มใจที่จะรับหมอนที่แม่อุตส่าห์ทำงานสุดฝีมือ หมอนสีชมพูก็สวยงามน่ารักดีนะจ๊ะ แก้วขอกราบขอบพระคุณพ่อและแม่ที่ให้ความรักและความเมตตาต่อแก้วเสมอมา” แก้วยิ้มทั้งน้ำตา และคืนนั้นแก้วก็นอนหลับอย่างมีความสุข

ไชโย ! หมอนทองยังมีโอกาสได้อยู่กับนายน้อยที่น่ารักต่อไป แถมยังโชคดีได้น้องหมอนสีชมพูใบใหญ่มาเพิ่มขึ้นอีก ดีใจจังเลย

ผู้ที่มีปัญหา น้ำใจสูง มาเป็นมิตร แม่จะไร้ทรัพย์สินกำลังก็ตาม
อาจจะช่วยแก้ไขเหตุขัดขัดให้ลุล่วงไปได้โดยเร็ว

(จากทิโตนเทศ)

เขาวงกต คนแคระ

ด.ญ.รติพร เขาวงกต ชื่อเล่น เป็ด เกิด 21 มิถุนายน 2515 อายุ 10 ปี บุตร นายวong เขาวง และนางกมลพร อาชีพค้าขาย สถานที่ศึกษา โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์ คอนแวนต์ เรียนได้เกรด 4 ขณะนี้กำลังเรียนอยู่ชั้น ป. 4 มีพี่น้อง 4 คน พี่ชาย 2 คน น้องสาว 1 คน เริ่มฝึกครั้งแรก ที่สระว่ายน้ำสวนดุสิต เมื่ออายุ 3 ขวบกว่า กับอาจารย์ชั้นอารมณ์ ภาวะพลัดหลงแข่งขันครั้งแรกเมื่ออายุ 4 ขวบกว่า อายุ 5 ขวบ ทำสถิติว่ายน้ำฟรีสไตล์ 50 เมตรเป็นคนแรกในประเทศไทย (สถิติ

ประเทศไทยมีทั้งหมด 17 รายการ)

อายุ 6 ขวบ ลบสถิติประเทศไทยได้ 6 รายการ

อายุ 7 ขวบ ลบสถิติประเทศไทยได้ 16 รายการ

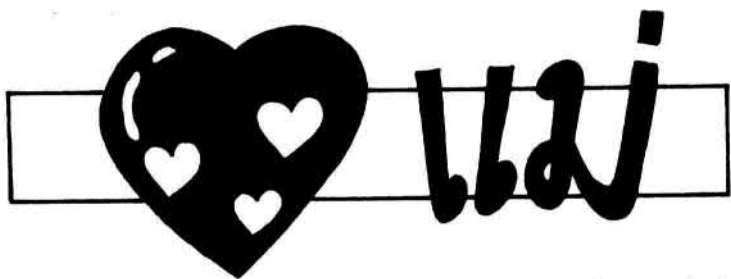
อายุ 8 ขวบ ลบสถิติประเทศไทยได้ 17 รายการ

อายุ 9 ขวบ ลบสถิติประเทศไทยได้ 15 รายการ

อายุ 10 ขวบ ลบสถิติประเทศไทยได้ 2 รายการ

ได้รับประกาศนียบัตรจากสมาคมว่ายน้ำทั้งหมด 67 ครั้ง เนื่องจากบางรายการสามารถลบสถิติหลายครั้ง อายุ 7 ปี ได้ครองถ้วยชนะเลิศของสระว่ายน้ำสวนดุสิต และครองถ้วยของราชกรีฑาสโมสร อายุ 8 ปี ได้เป็นตัวแทนนักกีฬาว่ายน้ำของเขต 10 อายุ 9 ปี ได้ครองถ้วยชนะเลิศของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ และได้ครองโล่ชนะเลิศในรุ่นอายุต่ำกว่า 9 ปี ของสมาคมว่ายน้ำแห่งประเทศไทย ได้รับโล่ชมเชยจากโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ในฐานะที่เป็นตัวแทนนักกีฬาโรงเรียนไปแข่งขันที่กรมพลศึกษา สามารถได้เหรียญทองทุกปี

ได้รับการสนับสนุน จากท่านมาเซอร์โรส และท่านอธิการจากโรงเรียน ขณะนี้ฝึกซ้อมอยู่ที่สนามกีฬาแห่งชาติ โดย นาวาอากาศตรีพิศิษฐ์ โกชนะสมบุรณ์ และอาจารย์ประเวศ โกชนะสมบุรณ์เป็นครูฝึก

ด.ญ.จันทิมา เกาเจริญ*

นางด่างสุนัขที่บ้านของหนู มันออกลูกมาห้าตัว น่ารัก
ทั้งนั้นเลย หนูเห็นตอนที่มันกำลังจะออกลูก นางด่างมัน
เที่ยวหาที่ที่มันคิดว่าปลอดภัยจากภัยต่าง ๆ มันมุดเข้าไป
ออกใต้ถุนยุงข้าวที่บ้าน พอมันออกลูกแล้ว มันไม่ยอมทิ้ง
ให้ลูกของมันอยู่ตามลำพังเลย ถึงแม้มันจะหิวก็ตาม จนมัน
มองว่าไม่มีใครจะเข้าไปทำอันตรายแก่ลูกมันได้ มันจึงยอม
มาหาอะไรกิน แต่มันก็ไม่ห่างจากลูกมันมากนัก สายตา
ของมันจะเหลือบมองดูลูกของมันอยู่ตลอดเวลา ขนาดหนู
เลี้ยงมันมาแต่เล็ก ๆ จะเดินเข้าไปขอคูลูกของมันบ้าง มัน
ยังแยกเขี้ยวคำรามด้วยเลย แสดงว่านางด่างสุนัขแม่ลูกอ่อน
มันรักและหวงลูกของมันมาก

* ด.ญ.จันทิมา เกาเจริญ โรงเรียนเทศบาลวัดโชค (ธรรมเสนานี-
วรคุณ) อ.โพธาราม จ.ราชบุรี ได้รับรางวัลที่ 1 ประเภทเรียงความ
เก่ง จาก โรงเรียนเทศบาลทั่วประเทศ 452 โรงเรียน

หนูเห็นความรักของนางต่างสุนัขแม่ลูกอ่อนแล้ว หนูก็คิดเปรียบเทียบกับในความเป็นแม่ของสัตว์ทุกชนิด รวมทั้งมนุษย์เราด้วย ว่าทุกชีวิตที่เกิดขึ้นมา ลืมตาอ้าปากอยู่ในพื้นโลกนี้ได้ ต้องอาศัยแม่ทั้งนั้น ไม่มีสัตว์ตัวไหนที่เกิดขึ้นมาเองได้โดยไม่อาศัยแม่ ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่เกิดขึ้นมาโดยไม่อาศัยแม่ และโดยไม่มีแม่ แม่จึงมีบุญคุณแก่สิ่งมีชีวิตทุกชีวิต และการที่แม่ให้กำเนิดแก่ชีวิตทุกชีวิตแล้ว หน้าที่ของแม่ยังไม่ได้จบสิ้นลง เพราะหนูเห็นว่าแม่ไ้ยังคงคอย

เลี้ยงลูก พาลูกไปขี้เยี่ยหากิน เวลาที่มีภัยจะได้กางปีกเพื่อ
ให้ลูกเข้าไปซุกหลบภัย ตอนกลางคืนก็คอยให้ความอบอุ่น
แก่ลูก แม่นกพอลูกออกมาเป็นไข่ ก็ยังต้องคอยจนกว่าลูก
น้อยจะออกมาเป็นตัว แล้วยังต้องไปหาตัวหนอนมาให้ลูก
กิน ต้องคอยสอนให้ลูกนกบิน แม่ปลานิลต้องคอยอ้าปาก
เพื่อให้เข้าไปอยู่ในท้องยามเมื่อมีภัย และจะพาลูกออกเมื่อหมด
ภัย หรือสัตว์ทุกชนิดจะคอยทะนุถนอมเลี้ยงดู จนกว่าลูก
น้อยจะโต และช่วยเหลือตัวเองได้ จึงจะปล่อยให้ไปเผชิญ
ชีวิตตามลำพัง สัตว์รักลูกของมันเพียงใด คนที่เป็นแม่ก็รัก
ลูกของตนเท่านั้น หนูมองดูแม่ของหนูที่แสดงความรัก ที่
มีต่อลูกของท่านทุกคนแล้ว หนูมีความภูมิใจมากที่ได้เกิด
มาเป็นลูกของแม่ แม่ต้องอุ้มท้องหนูอยู่ถึงเก้าเดือนกว่า ๆ
แม่ต้องอดเปรี้ยวกินหวาน หนูเห็นตอนแม่ท้องน่อง แม่บ่น
ว่าลูกคนนี้นั้นดันเก่งจัง หนูถามว่าแม่เจ็บไหม แม่บอกว่า
เจ็บ หนูถามต่อไปว่า เวลาแม่คลอดพวกหนูแม่เจ็บไหม แม่
บอกว่าเจ็บที่สุดเลย แต่พอเห็นว่าลูกออกมาแม่ก็หายเจ็บ
ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า ความเจ็บของแม่จะหายไปเมื่อเห็นว่า
ลูกรักของตนปลอดภัย พอแม่คลอดแล้ว งานของแม่ต่อไป
ก็คือ ต้องเลี้ยงดูให้น้ำให้นมบดข้าวให้หนูกิน เวลานอนก็
ไม่ค่อยได้นอน เพราะลูกอ่อนคอยร้องกวน เวลาหนูอุจจาระ
ปัสสาวะ แม่ก็ต้องคอยเช็ดให้ ไม่เคยนี้กรังเกียจ หัดสอน
เดินสอนให้พูด คนเราส่วนมากจะพูดคำว่าแม่ได้ก่อนคำอื่น

ซึ่งตายายเล่าให้หนูฟัง จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ จากนั้นแม่ก็คอยอบรมสั่งสอนให้ทำตนให้เป็นคนดี ส่งหนูได้เรียนหนังสือ สอนให้รู้จักการใช้ชีวิต การต่อสู้เพื่อให้ชีวิตอยู่รอด จัดหาเสื้อผ้าให้ใส่ จัดหาอาหารให้กิน หนูมองทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แม่จะเป็นผู้จัดการให้หมด หนูเคยได้ยินคนเขาเล่าว่าความรักของแม่ที่มีต่อลูกนั้น แม่มีมากกว่าพ่อ จริงหรือเปล่าไม่รู้แน่ คือเขาเล่าว่า เวลาลูกถูกหมากัด แม่จะวิ่งไปคว้าหมากัดลูกของตนที่ไหน จะได้รับเอาลูกมาใส่ยาได้ทันที ส่วนพ่อถ้าเห็นลูกถูกหมากัด พ่อจะรีบวิ่งไปเตะหรือตีหมาเสียก่อน แล้วจึงจะมาดูลูก หนูก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมต้องเป็นอย่างนั้น

ความรักของแม่ที่มีต่อลูกนั้น มากมายมหาศาลเหลือเกิน ดังเพลงที่หนูเคยได้ฟัง เขาร้องบอกว่า พระคุณของแม่ ถ้าเอาโลกมาทำปากกา เอาท้องฟ้าแทนกระดาษ เอน้ำทะเลทำน้ำหมึก แล้วเขียนบุญคุณของแม่แล้ว ยังไม่พอเลย หนูเป็นลูกหนูจึงรู้ซึ่งในพระคุณแม่มาก และจะต้องทำทุกอย่างที่เป็นการตอบแทนพระคุณแม่.

พระสมุทรสุดลูกคลื่น	คณนา
สายดั่งทั้งทอดมา	หยั่งได้
เขาสูงอาจวัดวา	กำหนด
จิตมนุษย์นี้ไซ้	ยากแท้หยั่งถึง

คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ

ที่ สป. 373/2525

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก
ประจำปี 2526

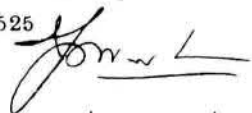
ตามที่คณะรัฐมนตรี ได้เคยมีมติอนุมัติให้จัดงานฉลองวันเด็ก
แห่งชาติเป็นประจำทุกปี โดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็ก
แห่งชาติ เป็นผู้ดำเนินการจัดงาน นั้น

เพื่อให้การจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี 2526 เป็น
ไปด้วยความเรียบร้อยและได้รับผลสมตามความมุ่งหมายของทางราชการ
จึงแต่งตั้งบุคคลต่อไปนี้เป็นคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
วันเด็ก ประจำปี 2526 คือ

1. นายประดล ดันติวงศ์	ประธานกรรมการ
2. นายดุสิต วงศ์ศิริธร	รองประธานกรรมการ
3. นายสัมฤทธิ์ ลำเจียก	อนุกรรมการ
4. นายสงว กาญจนากร	อนุกรรมการ
5. นางสลวย โรจนสโรช	อนุกรรมการ
6. นายณรงค์ เทวินทรภักดี	อนุกรรมการ
7. นายวีระชาติ สุกระมล	อนุกรรมการและเลขานุการ
8. นางประสพสุข นวลวิวัฒน์	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
9. นายบุญรอด ปทีปปานิ	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2525 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 2 กรกฎาคม 2525

(นายแพทย์บุญสม มาร์ติน)
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

เด็กหญิงปัญจมา บุญสวัสดิ์ อายุ 10 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ปัญจมาเป็นตัวอย่างที่ดีของเด็กคนหนึ่งในจำนวนหลายคนที่มีความประพฤติดีและมีผลการเรียนเป็นที่น่าพอใจมาก นอกจากการเรียนตามปกติแล้วปัญจมายังสนใจกิจกรรมต่าง ๆ และเคยได้รับเกียรติ ดังนี้

รางวัลดีเด่น การแสดงศิลปะเด็กแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2524 สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน กรุงเทพฯ

รางวัลที่ 2 การประกวดภาพเขียนในงานชุมนุมลูกเสือสำรอง ครั้งที่ 8 (8th JOINT HOLIDAY) พ.ศ. 2525 จากสโมสรไลออนส์แหลมทอง (กรุงเทพฯ)

รางวัลชมเชย การประกวดภาพเขียน “สัปดาห์สากลแห่งการเขียนจดหมาย” พ.ศ. 2525 ของการสื่อสารแห่งประเทศไทย

สิ่งที่สนใจเป็นพิเศษคือ วาดภาพ สะสมแสตมป์และอ่านหนังสือ

สำหรับความหวังในวันเด็กแห่งชาติ 2526 นี้ คือ

“หนูอยากจะเป็นหมอ เพื่อช่วยชีวิตคน”

ภาพหลังและประวัติได้รับความอนุเคราะห์จาก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลิศ อนันตทนะ

ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ภาพถ่ายที่โรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ฝ่ายประถม)

ภาพรวมวัดจากการสื่อสารแห่งประเทศไทย
เนื่องในงาน“สัปดาห์สากลแห่งการเขียนจดหมาย” พ.ศ. 2525

โดย

เด็กหญิงปัญจมา บุญสวัสดิ์
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)